

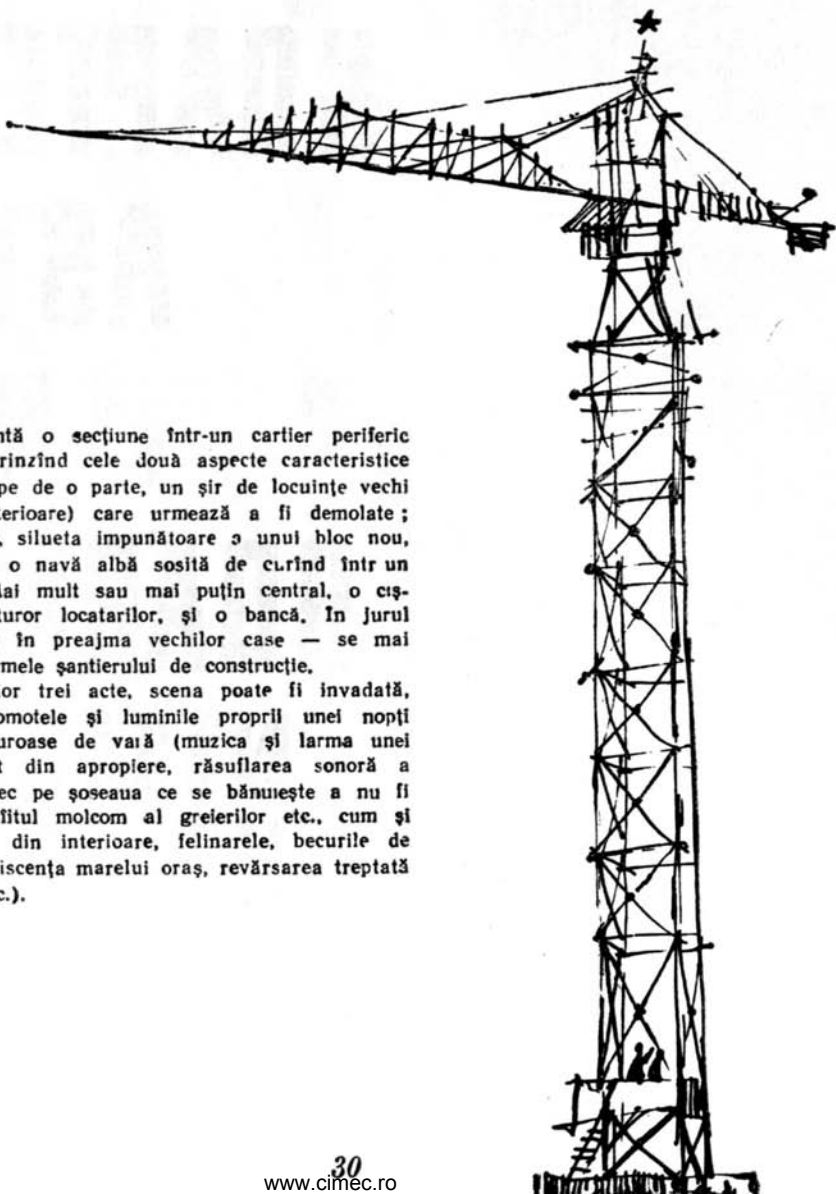
PIESĂ ÎN TRELACTE

**IN
NOAPTEA
ASTA
NU
DORME
NIMENI**

FLORIAN POTRA

Silvia
Sanda
Mihai
Dinu
Madam Bratu
Matache
Poștașul
Pionierul

Ațiunea se petrece în zilele noastre, într-o noapte de vară.

Scena reprezintă o secțiune într-un cartier periferic al Capitalei, cuprinzând cele două aspecte caracteristice zilelor noastre: pe de o parte, un șir de locuințe vechi (interioare și exterioare) care urmează a fi demolate; pe de altă parte, silueta impunătoare a unui bloc nou, modern, ce pare o navă albă sosită de curând într-un port străvechi. Mai mult sau mai puțin central, o cișmea, comună tuturor locatarilor, și o bancă. În jurul blocului — pînă în preajma vechilor case — se mai păstrează încă urmele șantierului de construcție.

În timpul celor trei acte, scena poate fi invadată, pe rînd, de zgomotele și luminile proprii unei nopți înstelate și călduroase de vară (muzica și larma unei grădini-restaurant din apropiere, răsuflarea sonoră a mașinilor care trec pe șoseaua ce se bănuiește a nu fi prea departe, țîrșitul molcom al greierilor etc., cum și lumina lămpilor din interioare, felinarele, becurile de pe șantier, luminiscenta marelui oraș, revărsarea treptată a zorilor etc., etc.).

MADAM BRATU (*încuie cu grijă ușa locuinței sale și, încărcată cu o legătură și o sacoșă, se pregătește să plece, când Poștașul, pe bicicletă, dă peste ea, sperînd-o*): Așa!... Poate mă dărîmi...

POȘTAȘUL (*coborînd de pe bicicletă și scoțînd o hîrtie din sacul său*): Scuzați... bună seara. Caut pe tovarășa... Silvia Matache. Una din ușile astea, nu?

MADAM BRATU: Da' cine-i mai scrie și nenorocitei ăsteia, că doar e singură cuc! Ce Matache!? Silvia, și gata!... Matache a fost bărbatu-său...

POȘTAȘUL: Soția poartă numele soțului, chiar dacă acesta e mort.

MADAM BRATU: Mort? Doamnă fe-rește! Dar din ce i s-a tras?

POȘTAȘUL: Dumneata trebuie să șt'i, dacă zici că nu mai e...

MADAM BRATU: A! nu mai e aici, dar asta nu-nseamnă că-i mort. A lăsat-o: nici nu-i de mirare...

POȘTAȘUL: Are o telegramă. Unde locuiește? (*Îndreptîndu-se spre una din uși.*) Aici?

MADAM BRATU: Degeaba o cauți, nu-i acasă.

POȘTAȘUL: Mulțumesc, cucoană. Atunci, mă-ntorc mîine dimineată.

MADAM BRATU: Mîine? (*Rîde amar.*) Mîine poți s-o cauți mult și bine. N-o să mai găsești pe nimeni în casele astea...

POȘTAȘUL (*intrîgat*): Cum așa? (*Îi vine o idee.*) Te pomenești că le evacuează?

MADAM BRATU: Ba le și demolează!

POȘTAȘUL (*mulțumit*): Nu mai spune! Va să zică, încă un șantier... Așa, da! Exact ca la noi.

MADAM BRATU (*apropiîndu-se de el*): E ceva grav? (*Poștașul ridică din umeri și potrivește pedala bicicletei.*) Poți să lași telegrama la mine. Am să i-o dau cînd se-ntoarce. Eu sînt madam Bratu. (*Confidențial.*) Vînzări-cumpărări... Talcioc!... Pot să-ți fiu de folos...

POȘTAȘUL: Mersi. Am abonament în sectorul socialist... Cît despre telegramă, cînd o fi una pe numele dumitale, am să țî-o dau... Bună seara, madam Bratu. (*Privește spre bloc.*)

MADAM BRATU (*luîndu-și calabalicul*): Așa, măsoară-l bine... Bloc modern! Ai să te-ncurci mîine, cău-tînd-o pe... Silvia dumitale prin el, că, mă rog, are șapte etaje! (*Iese bombănînd.*)

POȘTAȘUL (*se îndreaptă spre bloc, bea apă de la cișmea, apoi contemplă noua clădire; din fund, apare Pionierul, care examinează îndelung bicicleta și — văzînd că omul e confundat în reverie — pune în funcție soneria. Poștașul se întoarce*): Frumos bloc!

PIONIERUL (*apropiîndu-se, vesel, de Poștaș. Cu mîndrie*): Balconul ăla e al meu! (*Arată în sus.*)

POȘTAȘUL: Care, că-s șapte?!

PIONIERUL: Or fi! Dar numai unul e pavoazat!

POȘTAȘUL: Ăla de la etajul cinci?

PIONIERUL: Îhî... Știți, de la patru în sus nu mai sînt muște...

POȘTAȘUL: Ce spui?! Hm...

PIONIERUL: Dumneavoastră, nene, nu stați în bloc?

POȘTAȘUL: Încă nu. Acum se construiește și la noi.

PIONIERUL: D-ai-a nu știți! De la patru-n sus, gata: nici o muscă. Dar mai e ceva pentru care-mi place sus... (*Așteaptă să fie întrebat.*)

POȘTAȘUL: Ei?!

PIONIERUL: Sînt aeromodelist!

POȘTAȘUL: Ce tot spui? Nu e prea devreme pentru vîrsta ta?

PIONIERUL: Devreme? De la zece ani practic sportul ăsta!

POȘTAȘUL: Zău, și cîți ani ai acum?

PIONIERUL: Doisprezece. Dar n-arăt, fiindcă sînt blond...

POȘTAȘUL: Și... ch'ar în noaptea asta vă mutați în bloc?

PIONIERUL: Ne instalăm. Dar numai mîine dimineată: inaugurare festivă! Uite cheile... (*Scoate o legătură de chei din buzunar; apoi, cu sfătoșenie.*) Să vă arăt aranjamentul etajului cinci. Uitați-vă. (*Face schița cu o cheie pe nisip.*) La numărul 40 o să stea tanti Silvia... (*după o ezitare*)... și nenea Matache, cînd s-o întoarce... La numărul 41 sîntem noi, adică mama și cu mine, în două camere. La 42...

POȘTAȘUL (*îl intrerupe*): Așa. Și... asta-i cheia cea nouă?

POȘTAȘUL : Adică cu avioane, cu piloți, cu...

PIONIERUL : Cu sputnici, cu astronave, cu „Vostok”...

POȘTAȘUL : Am înțeles ! Dar la ce-ți trebuie ?

PIONIERUL : Păi sînt și filatelist !

POȘTAȘUL (*plecînd*) : Bravo ție ! Cînd o să mai vii, am să-ți aduc mărci.

PIONIERUL : Mulțumesc, nene. (*Poștașul a ieșit.*) Oare cît o fi ceasul ? Ia să-mi fac eu rondul al doilea. (*Iese. Se aude zgomotul unui scuter, care se oprește în apropiere.*)

MIHAI (*întră din partea opusă, grăbit — după posibilități : cu sau fără scuter. Se uită în toate direcțiile și fluieră un semnal. Apoi, se duce la locuința lui. După cîtva timp, iese, doar în maio, cu un lighean gol, pe care-l duce la cișmea, îl umple cu apă și se spală, pufăind de plăcere*) : Așa... (*Se aude un răspuns la semnal, după ce Mihai l-a repetat.*)

PIONIERUL (*apare vesel*) : Salut voios de pionier !

MIHAI : Ce faci, Scatiule ? Pe unde-mi umbli ? E cam tirziu. Numai tu și liliecii mai sînteți trei la ora asta.

PIONIERUL : Da ? I-ai uitat pe cei din schimburile de noapte, pe brutari, pe voi, tipografii. Mi-ai adus spalturi pentru corectură ?

MIHAI : Ți-am adus, dar numai unul... (*I-l dă.*)

PIONIERUL : Îți mulțumesc, nene Mihai. Mi-ai arătat corectat la fix !

MIHAI : Bine, bine. Dar nu schimbă vorba, Scatiule. Ia zi : la ora asta mai sînt trei cei care muncesc. Dar tu ?

PIONIERUL : Păi, nu știi că sînt de pază ? Abia mi-am terminat rondul al doilea.

MIHAI (*marșînd la seriozitatea lui*) : Și, nimic suspect ? Liniște ?

PIONIERUL : Garantat. M-am uitat peste tot.

MIHAI : Te-ai uitat și-n sus ?

PIONIERUL (*privind spre cer*) : Nu văd decît stele.

MIHAI : Fii atent, Scatiule, stelele sînt suspecte și primejdioase : uite cum clipeșc. Știi de ce ?

PIONIERUL : Nu clipeșc, nene Mihai, sclipeșc !

MIHAI : Crezi ? Mie mi se pare că-ți fac cu ochiul.

PIONIERUL : Și ce-mi pasă mie... ?

MIHAI : Și mai zici că ești aeromodelist ? Ascultă, Scatiule, tu știi cum au învățat oamenii să zboare ?

PIONIERUL : Sigur că da ! Au urmat exemplul păsărilor.

MIHAI : Aș !... Păsările zboară fiindcă n-au încotro. Dar oamenii au început să zboare pentru că i-au atras stelele. Pun pariu că Icar... Ai auzit de Icar ?

PIONIERUL : Ba bine că nu ! Și-a prins niște aripi cu ceară care s-a topit la soare...

MIHAI : Așa... Ei, eu pun pariu că Icar și-a făcut aripile noaptea și le-a prins de umeri în zori.

PIONIERUL : De ce tocmai în zori ?

MIHAI : Pentru că în zori, stelele se duc, privindu-ne peste umăr : așa (*arată*), ca și cînd ne-ar chema...

PIONIERUL : Aha, am înțeles : vrei să mă ispitești înăuntru, ca să mă culc ? Nu se prinde !

MIHAI : Se supără mama cînd vine.

PIONIERUL : În noaptea asta nu doarme nimeni, nene.

MIHAI : Uite, nici o fereastră nu mai e luminată.

PIONIERUL : Ei și ? Dinu și Sanda sînt la grădină... Iar... (*Își amintește de telegramă.*)

MIHAI : Ce s-a întîmplat ?

PIONIERUL : Tanti Silvia are o telegramă !

MIHAI : O telegramă ?

PIONIERUL : Uite-o. (*O arată.*) Crezi că e ceva grav ? O desfaci ?

MIHAI (*care a luat o clipă telegrama*) : Cum s-o desfăc ? (*Îi restituie telegrama. Pionierul o pune repede în buzunar.*) Secretul corespondenței !

PIONIERUL : De altfel, o să ne spună ea despre ce e vorba. (*Apoi, schimbînd subiectul.*) Mi-oi să ne facem vizite în noua locuință. (*Arată blocul.*) Te bucuri, nene Mihai ?

MIHAI : Ce crezi ?

PIONIERUL : Păi, cum să nu te bucuri ? Ai văzut balconul meu ?

MIHAI (*cu gîndul la telegramă*) : Minunat !

PIONIERUL : De ce n-ai venit să-mi ajuți la pavoazare ?

MIHAI : Păi, eu n-am gust... artistic !

PIONIERUL : Nu-i adevărat !

MIHAI : Crezi că degetele astea no-nduroase de zețar...

PIONIERUL (*uitîndu-se atent la palma lui Mihai*) : Ia închide-le. (*Mihai își strînge, într-o doară, pumnul.*) Grozav pumn ! Cu ăsta se poate face orice !

MIHAI : S-a și făcut ! (*Arată blocul.*) Numai... numai că fațada e pentru cei cu degete ca tine, sau... ca tanti Silvia : să tragă linii subțiri și să

pună flori... (Se uită o clipă între-bător la Pionier. Acesta parcă-i în-țelege gîndul.)

PIONIERUL: E expediată fulger din Buzău!

MIHAI: De unde știi?

PIONIERUL: Mi-a spus poștașul. De ce?

MIHAI: Așa...

PIONIERUL (inspirat): Află de la mine: asta-i telegramă de felicitare. (Mihai e surprins.) Păi, nu se mută în casă nouă?... Mi se pare că tanti Silvia are o mătușă la Buzău, nu?!

MIHAI (ghicindu-i intenția de a-l liniști): Numai sufletul e de tine, Scatiule. Dacă toată lumea ar fi senină ca ochii tăi...

PIONIERUL (cu transport): Este, ne-ne Mihai! Este! Lumea e senină, s-o știi de la mine! (Mihai a intrat. Pionierul se întoarce, se mai uită o dată la telegramă. Se aud voci. El o ascunde repede și se apleacă la cișmea, să-și spele fața. Intră Dinu și Sanda. Se vede că Dinu a trecut pe la frizer: e proaspăt tuns și bărbierit. Sanda poartă o cochetă fustă de vară, cu jupon. Împreună cară un aspirator de praf „Racheta”, în cutia lui, ceea ce nu-i împiedică să discute aprins. Pionierul se strecoară afară din scenă, după ce i-a privit cum trec înfierbîntați pe lângă el.)

DINU (continuînd discuția): Ce mîine, dragă! Azi! Acum! Imediat!

SANDA: Iar începi? Ți-am mai spus: nu, nu și încă o dată nu!

DINU: Ascultă, Sanda, și eu ți-am mai spus, și-ți repet: una e să ai bonul de repartiție, și alta e să te vezi intrat în locuință.

SANDA: Cine vrei să ți-o ia, omule, că doar stai aici, la doi pași! Ce nevoie ai să te duci cu cinci ore mai devreme? Așteaptă și tu pînă dimineață, cînd se mută toată lumea.

DINU: De ce să aștept? Ca să mi-o sufle cineva de sub nas? Și pe urmă, dacă blocul ăsta a fost terminat cu trei săptămîni înainte de termen, eu de ce să nu intru măcar cu cinci ore înainte de termen? (Din pricina frazei lungi, i se taie răsufierea.)

SANDA (conciliantă): Mai domol, Dinule, că nu-ți face bine. Liniștește-te... Uite cum ai transpirat! Hai, mai bine, să stăm pe bancă și să-mi arăți unde scrie de bloc, în ziar...

DINU: De-acord, dar nu mă mai nervezi?

SANDA: Nu, nu, Hai, citește. (Se așază amîndoi pe bancă. Dinu desface un ziar și citește.)

DINU (citînd): „...Mîine se inaugurează în strada Liviu Rebreanu...”

SANDA (continuă ea lectura): „...Se inaugurează... un nou bloc de locuințe...” Țista e blocul în care ne mutăm noi...

DINU (citînd): „...Noua construcție — a zecea ridicată în curs de un an în acest cartier — arată încă o dată grija partidului și a guvernului pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii...”

SANDA (reluînd lectura): „...Tot mai multe sînt podoabele de felul acesta care prind să strălucească pe chipul țării...” Frumos scris! Semnat: Ion Amnaru, corespondent voluntar.

DINU: Cine-o fi Amnaru ăsta, că nu-l cunosc?! Și de unde le știe el așa de bine pe toate?

SANDA: Ei, cineva care se mută și el în bloc. Crezi că numai tu te muți... mîine?

DINU: Ce mîine?! Iar vrei să mă superi?! Las-că știu eu ce fac!

SANDA (i se așază de-a curmezișul): N-ai să faci nimic! Pe mine n-ai să mă faci de rușine, egoistule ce ești! (Spre ferestre, strigînd.) Mihai! Scatiule! Silvia! Ia veniți repede aici.

DINU (speriat): Ce te-a apucat, dragă?

SANDA: Vreau să vadă și ei ce fel de vecin au.

DINU: Sanda?! Ce vrei să faci?

SANDA: Poate că așa o să-ți dai seama și o să te rușinezi. (Mihai apare în prag.) Vino, te rog, puțin... (Mihai iese. Îl urmează Pionierul, care apare dintr-un colț al scenei.) Silvia!

DINU: Ce ți s-a năzărit? Lasă-i în pace!

MADAM BRATU (care tocmai se reîntorcea): Ce-i? Iar vă ciondăniți?

SANDA: Uite-o și pe madam Bratu. Vino și dumneata, că ești mai...

MADAM BRATU (tăind): Vrei să spui, mai înțeleaptă?

DINU: Sau mai... bătrînă...

MADAM BRATU: Să-ți fie rușine!

MIHAI (amuzat): Dinu a vrut să spună că numai bătrînii sînt înțelepți.

SANDA: Na-ți-o frîntă... Să vă spun ce i s-a năzărit nebulunii ăstuia de Dinu. Ați auzit că vrea să intre în apartament chiar în noaptea asta?

MADAM BRATU: Am auzit, că doar nu sînt surdă! Striga de s-auzea în toată mahalaua...

PIONIERUL: Nene Mihai, aici e mahalala sau cartier muncitoresc?

MADAM BRATU : Io-te mormolocul !

Are glas...

SANDA : Ce zici de asta, Mihai ?

MIHAI : Dinu, tot Dinu... (*Dinu se apropie dinspre cişmea, unde s-a dus să se răcorească.*)

DINU : Şi ce ? N-am dreptate ? (*Sandei, şoptit, arătînd-o pe madam Bratu.*) Ce-o mai aduni şi pe preocupăta asta de vechituri ?

MIHAI : Nu te zoreşte nimeni, omule !

DINU : Nu mai am răbdare ! Vreau să mă văd odată mutat. De cînd ne-am căsătorit, ne-am făcut rost — cu timpul — ba de una, ba de alta, acum însă am căpătat lucrul cel mai de seamă : o locuinţă modernă şi frumoasă. A cui e lumea, zi-i şi tu, Mihai ? A mea, băiatule !

SANDA : Nu despre asta e vorba. Îi e frică să nu-i ocupe cineva apartamentul peste noapte. Vrea să se instaleze imediat şi să care tot inventarul.

DINU : Ei, tot inventarul ! Numai lucrurile neapărat necesare !

MIHAI : În primul rînd : Sanda...

SANDA : Da' de unde ! La mine nici nu s-a gîndit ! (*Pauză.*) Ei, ce ziceţi ? Daţi-vă părerea.

PIONIERUL : În ordine ! Cine se-nscrie la cuvînt ?

MADAM BRATU : Dar ce-i aici, şedinţă ?

PIONIERUL : Discuţie tovarăşească.

MADAM BRATU (*acru*) : Nu mai spune !

PIONIERUL : Lărgită ! Să vă explic ?

MADAM BRATU : Mersi, nu-i nevoie.

MIHAI : Îl înţeleg pe Dinu. În noaptea asta se crede buricul pămîntului. Se socoteşte singurul om fericit, care se mută în bloc nou. Dinule, nu e bine.

DINU : Ce nu-i bine ? Că mă mut ?

MIHAI : Nu asta. Dar nu-i bine s-o iei razna, înainte, de unul singur, așa, ca să fii primul la plăcinte... Ehei, dacă ai lucra la ziar, ca mine, și dacă ai avea sub ochi oglinda asta (*arată un ziar, pe care-l scoate din buzunar*) care mă face să văd a doua zi, în viață, tot ce paginez seara, ai înțelege altfel lucrurile.

DINU : Dar, Mihai : n-am crezut o clipă că soarele răsare numai pe strada mea !

SANDA : Tu nu crezi, dar te umfli și te pripești.

MIHAI : Lumea nu începe și nici nu sfîrșește cu noi. Cu atît mai puțin socialismul ! De cincisprezece ani am văzut sute de blocuri ca ăsta — ce zic : orașe întregi — răsărind ca

din pămînt. Asta, dacă ne uităm îndărăt. Dar de-aici înainte ? (*Spre Dinu.*) Știi ce flori o să-ncolțească în Lună ? (*Spre Sanda.*) Știi tu — ca reprezentantă a modei în raion — ce rochii o să se poarte în Marte ? (*Pionierului*) Și ce muzică o să se transmită din Venus ? Știi ?

MADAM BRATU : Scrie asta undeva ?

MIHAI : Sigur că scrie !

MADAM BRATU : Unde ?

MIHAI : Aici, în ziar ! În răbojul ăsta al zilei de miine.

DINU : Lasă-ne, tovarășe tipograf, nu ne lua cu florile din Lună, cu muzica din Venus. Eu vreau să văd lucruri mai aproape de noi. Scrie, bunăoară, că eu, Dinu, muncitor calificat, mă mut în bloc nou ?

MIHAI (*nu se dă prins*) : Sigur că scrie !

PIONIERUL (*curios*) : Cum, chiar de noi, nene ? Arată-ne.

DINU : Cu numele ?

MIHAI : Ei, chiar cu numele, nu. Ascultați : „De la corespondenții noștri voluntari...”

SANDA : Păi, asta am citit-o.

MIHAI : Ei, vedeți că scrie ? !

DINU : Eu credeam altfel, nu așa...

PIONIERUL : Să văd și eu. (*Citește peste umărul Sandei.*) Ion Amnaru, corespondent voluntar. Cine-o fi și tovarășul Amnaru ?

MIHAI : Eu !

DINU : Tu erai ? Păi, știam că te cheamă altfel ! ?

MIHAI : Pseudonim literar ! Vă place ?

DINU : Te știam zețar. Acum, te-ai apucat să și scrii ? N-aș fi bănuț.

MIHAI : Ce să-i faci ? Mă calific și eu la locul de muncă... și de... locuit !

SANDA : Toate-s bune și frumoase, dar Dinu n-a căpătat răspunsul : să se mute sau nu, acum ?

MIHAI : Cred că Dinu a înțeles ce trebuie să facă.

MADAM BRATU : Eu zic să vă mutați, puilorilor ! Și încă imediat ! Neam de neamul vostru n-a visat așa casă ! (*Dînd cu ochii de aspirator.*) Ce-aveți aici ?

SANDA : Un aspirator electric.

MADAM BRATU : Mde ! ...Ne modernizăm... Mde !... (*Intră în casă.*)

SANDA (*lui Dinu*) : Văd că madam Bratu te susține : hai, mută-te !

DINU : Lăsați-mă-n pace ! Nu mă-nvățați voi ce trebuie să fac. (*Se duce supărat la el în odaie.*)

PIONIERUL : S-a supărat nenea Dinu.

SANDA : Las-că-i trece.

MIHAI (*Sandei*) : Du-te la el și împăcați-vă, ca doi soți iubitori ce

- sintete. Miine vi se-mplinește visul: vă mutați în casă nouă.
- SANDA: Nu mă lasă-n camera lui: se incuie pe dinăuntru.
- MIHAI: Adevărat. Îți pregătește o surpriză!
- PIONIERUL: Și tu te-ncui pe dinăuntru, Sanda, De ce?
- SANDA (*ride, se-ndreaptă spre camera ei*): Pentru că și eu îi pregătesc o surpriză.
- MIHAI (*amuzat*): Ce?
- SANDA: Secret! (*Intră la ea, după ce Pionierul a ajutat-o să ducă aspiratorul.*)
- PIONIERUL: Eu știu! Eu știu!
- MIHAI (*Pionierului, care se-ntoarce la el*): S-a terminat cu Dinu. L-a făcut Sanda șah-mat!
- PIONIERUL (*mîndru*): Știi cum ar zice dirigintele nostru? (*Mihai neagă.*) „Încă un eșec la Cape Canaveral!“ El îi zice altfel, dar eu am văzut că așa scrie în ziar. (*Intră amîndoi la Mihai acasă. Dinu și Madam Bratu ies din locuințele lor, incuie ușile, apoi se privesc.*)
- MADAM BRATU (*cu o legătură în mîină*): Ei, te-ai hotărît? Te muți, nu-i așa?
- DINU (*sumbru*): Treaba mea! (*Se așază pe prag, întorcîndu-i spatele.*)
- MADAM BRATU (*se apropie de Dinu și-i spune pe șoptite*): Ascultă, Dinule. N-ai putea... Cum să zic...
- DINU: Zi-i pe șleau!
- MADAM BRATU: N-ai putea să-mi faci și mie rost de un bon de repartiție? (*Arată spre bloc.*)
- DINU: Dar ce-s eu, madam, I.A.L.?
- MADAM BRATU: Totuși... Ți-am fost vecină... Nu se poate?
- DINU: Nu. Doar ai căpătat un bon!
- MADAM BRATU: Da, dar nu în blocul ăsta.
- DINU: Ce să-ți fac! (*Se ridică, face cîțiva pași, uitîndu-se mereu spre ușa Sandei. Apoi se așază din nou și fluieră. După cîteva clipe, ușa se deschide și Sanda apare și ea în prag.*)
- MADAM BRATU (*ieșind, bombănește și arată spre bloc; apoi, ca pentru sine*): Dacă-i pe-ăsa, vedea-te-aș moloș pînă dimineată!
- DINU (*Sandei, cald*): Mai esti supărată? (*Sanda neagă.*) Știi, îmi pare rău, Sanda. Hai să ne-mpăcăm!
- SANDA: Hai!
- DINU (*ridicîndu-se*): Pot să vin la tine?
- SANDA (*sare-n sus, amintindu-și*): Nu, nu! (*Incucie repede ușa.*) Adică,
- (*poți să vii aici, pe prag, lingă mine. Se așază.*)
- DINU (*cam nemulțumit*): Mă simt foarte bine și pe pragul meu. (*Se așază.*)
- SANDA: De miine, o să fie un singur prag: al locuinței noastre.
- DINU: Pragul, ca pragul, dar nu știu cum are să fie cu celelalte.
- SANDA: Care „celelalte“?
- DINU: Păi, covoarele, bucătăria (*ezi-tă*), mobila...
- SANDA (*devenind rigidă*): Iar începi?
- DINU: Pot să și fac. Dar trebuie să recunoști că e o problemă.
- SANDA: Ce problemă, frate?
- DINU: Știi foarte bine: mobila...
- SANDA (*cu un calm metodic*): Ascultă, Dinule. Ascultă?
- DINU: Da, ascult!
- SANDA: Ți-am mai spus. Am și eu o dorință: să ne luăm mobilă nouă pentru una din camere. Am văzut un interior foarte drăguț la magazinul din Piața Palatului. Ți-a plăcut și ție! O luăm din economii.
- DINU: Din economii ne luăm motocicletă! Nu mă ating de economii!
- SANDA: Atunci, din prime...
- DINU: Din prime mergem anul ăsta la Eforie!
- SANDA: Din ore suplimentare...
- DINU: Nu fac ore suplimentare!
- SANDA: Bine... Din salariu...
- DINU: Din salariu trăiesc, mă distrez și... fac economii...
- SANDA (*încăpățînată, cu umor*): Din economii...
- DINU: Nu mă ating de... (*Sare în sus.*) Îți bați joc de mine?! N-am nevoie de mobilă. Am mobila mea.
- SANDA (*începînd să se monteze*): Ai mobila ta? Nu știam nimic despre așa ceva. Știu doar că ai un scaun crăcănat, o masă crăpată și o ladă de brad, pe care o numești dulap.
- DINU (*furios la culme*): Așa?... O numesc?... Am să-ți arăt eu ție masă crăpată și scaun crăcănat! (*Descuie febril ușa.*) Iar în dulapul de brad pot foarte bine să-mi țin hainele pe care le am. Crăcănat? Asta-i culmea! (*Intră în casă și revine imediat cu un scaun.*) ăsta nu-i scaun ca lumea? Privește! (*Se aruncă greoi pe scaun, săltînd și demonștrîndu-i rezistența.*) Ce nu-ți place la el? Lemnul? Modelul? Culoarea? (*Se ridică, îndreptînd un deget spre ea.*) Iar tu, tu ai două fotolii. Împreună, am rezolvat problema scaunelor. De economii nu ne atingem!
- SANDA (*săriind în sus, la fel de furioasă, și descuind febril ușa*): Fo-

tolii ? Ai zis „două fotolii“, nu ? (Intră în casă și, îndată după aceea, zboară afară un fotoliu vechi, cu pinza în zdrențe, cu cîlții atîrnînd ; în cădere, unul din picioare se desface din încheieturi. Dinu se repede spre el. Sanda iese cu al doilea fotoliu, la fel ca primul. Îl pune în fața casei și se așază comod în el : arcurile clămpănesc, se aude o pîrîitură și ea se trezește pe jos) : Ei, ce părere ai despre mobila noastră ?

DINU (repezindu-se spre ea) : Te-ai lovit ?

SANDA (desprinzîndu-se din rămășițele fotoliului și încuind repede ușa) : Nu, nu m-am lovit.

DINU (blînd) : De ce nu mi-ai spus să mă ocup de ele ? Știi doar că mă pricep. Uite, pe-al meu l-am făcut ca nou. Cîte n-am reparat de astea, la noi, la fabrică. Hai să-l vezi mai de aproape.

SANDA : Nu-i nevoie.

DINU : Stai ! Nu e prea tîrziu. (Îndreptîndu-se spre casa lui.) Să vezi cum ți-l repar. (Intră și revine cu un ciocan și niște cuie.)

SANDA : Dinule ! Nu te obosei degeaba ! (Cu fermitate.) Vechiturile astea nu au să intre în casa nouă. N-am loc pentru ele !

DINU (copleșit de tonul ei) : Bine, Sanda. Dar lasă-mă să-i prind piciorul. Știi că nu-mi plac lucrurile stricate. (Se apucă și bate piciorul fotoliului. Sanda se uită cîteva clipe la el, apoi se apropie încet de locuința lui și privește prin ușa care a rămas pe jumătate deschisă. Dinu înalță capul și, văzînd-o în pragul lui, sare speriat.) Sanda !

SANDA (întorcîndu-se, calmă, spre el) : Nu-ți fie frică, nu intru. (Vine spre el, cu o privire caldă.) De ce nu vrei să pricepi ?

DINU : Ce să pricep ? (Pauză.) Uneori, mi se pare că tu nu vrei să pricepi. Ce naiba ! Toată lumea face așa. (Arată scaunele.) Mai repară un scaun, mai curăță un covor, mai face un lucru nou din două lucruri vechi... în sfîrșit, crezi că nu știu ce trebuie la o casă nouă ?

SANDA : Poate că nu știi. (Dinu e surprins.) Ce știi tu ! ? ...Ne mutăm într-o casă nouă ! Dragul meu, începem o viață nouă ! Asta e cu totul altceva. Pricepi ? Dinule, aș vrea să...

DINU : Să ce... ?

SANDA : Nu știu... Ba da : să gîndești altfel.

DINU : Dar gîndesc foarte sănătos : logic și practic. Și ție-ți place asta. SANDA : Mi-o fi plăcînd, dar tu nu simți că dincolo de noaptea asta ne așteaptă o zare mai frumoasă, mai largă ? !

DINU : Începi să visezi, draga mea.

SANDA (aproape tîpînd) : Asta e ! Visez ! Visez cu ochii deschiși ! Visez lucruri care pot fi aieveau, care sînt aieveau. (Spre bloc, puternic.) Acolo !... Asta vreau : să visez și să visezi și tu !

DINU : Dar este un fapt aieveau, draga mea.

SANDA : Cu atît mai bine. Dar uite-te la faptul ăsta ca la un vis, și o să vezi cît e de minunat, plin de frumusețe și de prospețime.

DINU (ieșînd din tonul ei) : Sanda, rămii așa ! Nu mișca ! (Se dă cîteva pași înapoi și o contemplă.)

SANDA : Ce s-a întîmplat ?

DINU : Cu cît mă uit mai atent la tine, cu atît îmi dau mai mult seama că semeni grozav cu Tatiana Samoilova. Ți-a mai spus-o cineva ?

SANDA : Ești nesianos, Dinule.

DINU : Zău. Doar că ea poartă tocure mai joase. (De fapt, ea poartă sandale cu tocure înalte.)

SANDA : De unde știi ?

DINU : Mi-a spus aseară o fată de la noi.

SANDA (prompt) : De aia mi-ai întîrziat aseară ? ! Te plimbi cu fețele ! ?

DINU (inocent) : M-a condus spre casă.

SANDA : Tu știi ce i-a făcut Eva lui Adam cînd a întîrziat prima oară la cină ?

DINU : Ce ?

SANDA : I-a numărat coastele ! (Intră în casă. Dinu rămîne, contrariat, cu ciocanul în mînă. După cîteva clipe, își aprinde o țigară și intră la el. De la Mihai iese Pionierul.)

PIONIERUL (lui Mihai, care a rămas înăuntru) : Mă duc să-mi fac rondul. (Se apropie, vede fotoliile și se oprește mirat ; spre locuința Sandei.) Sanda ! Îl lași pe Dinu să se mute ? Încă nu-i nici miezul nopții ! (Privește cu atenție piciorul rupt al fotoliului, apoi ia ciocanul, lăsat de Dinu, și se apucă de reparat. La zgomotul loviturilor, Dinu deschide ușa, îl vede și rămîne o clipă uimit, apoi se retrage repede. Reparația s-a terminat.) Nene Mihai ! Nene Mihai ! Hai să vezi ce-am făcut ! MIHAI (din prag) : Ce-ai făcut ?

PIONIERUL : Am reparat fotoliul. Vino să-l încerci. Ține.

MIHAI (se apropie și se așază în fotoliu): Bravo, Scatiule! Ești un meșter de mîna-ntîi!

PIONIERUL: Păi, eu am avut totdeauna zece la „mîini îndemînatică”... La revedere, mă duc în inspecție! (Pornește tacticos. Bea apă de la cișmea, se răcorește, apoi iese fluierînd. Mihai, după ce a „încercat” fotoliul, așezîndu-se din nou comod în el, își aprinde o țigară și scoate rotocoale de fum. Din fundul scenei, apare Silvia, puțin oboșită, cu o plasă plină de cumpărături. Se oprește la cișmea și pompează apă.)

MIHAI (surprins de zgomot): Silvia! (Se ridică.)

SILVIA (neutru): Bună seara. (Pompa cișmelei s-a înțepenit, Silvia depune un efort mai mare spre a face apa să curgă. Mihai, care o privește intens, încearcă timid să-i fie de folos.)

MIHAI: Îmi dai voie să-ți ajut? Să-ți aduc un pahar?

SILVIA: Nu trebuie. Nu te obosi. (S-a descurcat și singură și se-ndreaptă spre odaia ei.)

MIHAI: Silvia... eu...

SILVIA: Noapte bună. (A intrat la ea. Mihai, care a făcut cîțiva pași în urma ei, se oprește.)

SANDA (a asistat din prag la ultima parte a scenei): Ce-ai de gînd?

MIHAI: Eu? Nimic.

SANDA: Cum, nimic?! Grozavi sințeti voi bărbații! Grozavi! Ai fost în stare să ieși titlul de frunțas pe întreprindere, dar nu te-nvrednicești să stai de vorbă cu o femeie.

MIHAI (glumînd): Cu femeile e greu să stai de vorbă. Mai ales cînd sînt ca tine!

SANDA: Nu face pe prostul. Nu-i vorba de mine.

MIHAI (cu falsă naivitate): Dar de cine?

SANDA: Află că ceea ce arăți tu, nu e dragoste, nu!

MIHAI (o clipă serios): Ți-am spus eu vreodată că sînt îndrăgostit?

SANDA: Nu.

MIHAI: Atunci?

SANDA: Parcă eu nu văd?!

MIHAI (din nou vesel): Ce vezi? Mai bine te-ai uita la noaptea asta, n-o să fie multe ca ea. Ți-a rămas luna agățată în vîrfurile casei, și tu n-ai pic de romantism în tine.

SANDA: Tu vorbești de romantism?! (Intrînd în joc.) Tu, care nu-ți dai seama că noaptea asta e făcută pentru declarații de dragoste?!

MIHAI: Dacă nu sînt în stare să le fac, nu-nseamnă că nu știu să le primesc. Aștept. Poftim... Dar vorbește-ncet, să nu te-audă Dinu.

DINU (scoțînd capul pe fereastră): Nici o grijă: nu trag cu urechea!

MIHAI (Sandei): Atunci, dă-i drumul.

SANDA (severă): Lasă glumele. Vorbim serios. (Pauză.) Mihai, cînd un om iubește, e gata să sară-n foc pentru celălalt.

MIHAI: Crezi că n-aș sări?

SANDA: Poate... Dacă ar amenința-o vreo primejdie dinafară.

MIHAI: Atunci?

SANDA: Mihai, omul nu se-nfruntă numai cu primejdiile dinafara lui, ci și cu el însuși. Uite-l pe Dinu...

MIHAI: Cu Silvia e altfel. Dinu trebuie să scape de apucăturile lui mărunte, dar Silvia trebuie să scape de amintiri, și asta cere mai mult timp.

SANDA: Ce timp? Pînă cînd vrei să tot amîni?

MIHAI (serios, pe gînduri): Pe de altă parte, Matache o să fie dat afară. M-am întîlnit azi dimineață cu șeful lui.

SANDA (surprinsă): Ei, lasă-mă!... De altfel, nu mă miră deloc.

MIHAI: Cînd s-o întoarce de la Iași, primește hîrtia...

SANDA (după o scurtă ezitare): Eu, totuși, cred că e momentul să stai de vorbă cu Silvia. Să-i spui totul.

MIHAI: Nu e momentul potrivit. Nimeni nu merită să fie lovit așa.

SANDA: Matache merită. De ce-l dă afară? Ia aminte: Matache o să se întoarcă (ezită să spună „la Silvia”) ...aici!

MIHAI (mai mult pentru sine): Am făcut totul ca să fie iertat, dar n-a fost chip...

SANDA (indignată): Bravo! Strașnic om mai ești! (Cerîndu-i socoteală.) De ce l-ai apărut?

MIHAI: Pentru că Matache mai poate fi schimbat, dacă... (Dintr-o parte apare Madam Bratu, din cealaltă Pionierul. Madam Bratu intră la ea.)

PIONIERUL (în fața lui Mihai): Tovarășe comandant, în tabăra noastră e liniște peste tot. Și pe sus!

SANDA (lui Mihai): N-ai dreptate.

MIHAI (zîmbînd): Nu știu. Să vedem...

PIONIERUL (văzînd lumină la Silvia): A venit tanti Silvia?

MIHAI: Da. Dă-i telegrama.

SANDA: Ce telegramă?

PIONIERUL : Tanti Silvia ! Tanti Silvia ! Ai o telegramă !

SILVIA (*apare în prag*) : Să trăiești, Scatiule. Când a sosit ?

PIONIERUL : A adus-o adineaori un poștaș. (*I-o întinde.*) E de la Buzău.

SILVIA : Cine să fie... de la Buzău ?! (*Desface telegrama și o citește. Fața i se schimbă, devine neliniștită.*)

SANDA : De la Matache, așa-i ? Vine?

SILVIA : Da... (*Întinde Sandei telegrama.*)

SANDA (*citind*) : „Cină la grădină floare de sulfină Neica sosește miezul nopții — Matache“...

SILVIA : Uitasem... și iată că vine...

DINU (*din prag*) : Să nu-mi ziceți mie pe nume dacă asta nu vine dinadins ca să intre în bloc ! Dar de unde o fi știind că primiți locuință ?

SILVIA : Eu i-am spus. Acum două luni, când a fost ultima oară aici.

SANDA : Da, dar de unde știe că ne mutăm miine ?

DINU : Are nas fin ! Miroase de la distanță.

SANDA (*Silviei*) : Dar tu, ce-ai de gând să faci ?

SILVIA : Ce să fac ? E dreptul lui... Nu pot să-l opresc. Nu știu ce am să fac... (*Intră în casă. Sanda o urmează. Mihai, Dinu, Pionierul formează un grup în jurul băncii și al cișmelei. Madam Bratu iscodește de la geam.*)

SANDA (*în urma Silviei, intrind*) : Silvia, să-ți spun ceva. Eu aș fi de părere să...

SILVIA (*se așază pe pat*) : Știu ce vrei să-mi spui, Sanda. Știu. Totuși... Nu-i chiar atât de ușor să uiți...

SANDA : Încă-ți mai e drag Matache ? (*Silvia tace.*) Ai fost o proastă. Trebuia să-l ghicești de la bun început.

SILVIA : La 17 ani e destul de greu... Ce vrei, eram un copil. (*Pusă pe confidențe.*) Stăteam la mătușă-mea, în Ferentari. Ținea un fel de bogdă. Matache era nelipsit în fiecare seară...

SANDA : Mie-mi spui ? !

SILVIA : ...Dar nu stătea mult : cite un sfert de ceas. Lua o țuică, plătea alte două-trei unor prieteni, și pleca grăbit. Avea camionul lui. De fiecare dată îmi zîmbea, când eram acolo. Îi zicea mătușii : „— Coană Smarando, fii atentă la ce geam pui ghiveciul cu floarea cea rară ! Într-o noapte, am să ți-l fur !... — Încearcă, zicea ea. Țin ferestrele închise !

— Aiurea, ridea el. Claxonul meu e ca trîmbița Ierihonului : dărîmă zidurile... Ascultă-l !“ și se repezea să claxoneze... Semnalul lui, îl știi și tu. (*În aceeași clipă, se aude o mașină care trece. Silvia tresare. Sanda clatină din cap.*)

SANDA : Și acum te mai duc cu d-alde astea ?

SILVIA (*după o tăcere lungă*) : Îmi sărea inima din piept când îl auzeam...

SANDA : Avea bani și era mină spartă...

SILVIA : Asta era deajuns ca mătușa să-l vadă cu ochi buni...

SANDA : Dar tu ?

SILVIA : Eu eram îndrăgostită de el, pînă peste urechi...

SANDA : Făt-Frumos din camion, nu ?

SILVIA : Voiam să scap de circiuma aia. Visam mereu că vine noaptea cu mașina și mă duce undeva. În altă parte. Mătușa era o scorpie : zgîrcită și rea. Aduna bani la ciorap : zicea că-mi face zestre. Dar la o adică, îi dădea ghes lui Matache, fiindcă știa că el mă ia numai cu hainele de pe mine. (*Tace.*)

SANDA : Și te-a luat...

SILVIA : M-a luat. După cîteva luni, din visurile mele nu mai rămăsese nimic (*Tresare.*) Auzi, a claxonat ! ?

SANDA (*ridicînd din umeri*) : Da' de unde !

SILVIA (*reluînd*) : Știi, Sanda, n-am vrut niciodată să-i fiu stăpînă, nu. Gîndeam așa cum gîndeau toate fetele pe vremea aceea, poate ceva mai întortochiat : să ai un bărbat falnic, stăpîn pe el, care să te ocrotească...

SANDA : De ce nu l-ai lăsat imediat ?

SILVIA : Îl iubeam... și pe urmă : să mă întorc la mătușă-mea ? În nici un chip.

SANDA : Și cu toate astea, te-ai obișnuit să se-ntoarcă el și să treci peste tot ce-a fost ! Asta-i trai ?

SILVIA : Dar ce pot să fac ?

SANDA : Cum, ce să faci ? ! Să-ți faci viața cum vrei tu. Să nu mai fii la cheremul lui. Uite, din ce să trăiești ai, ai o meserie, o leafă bunică. Sau... vrei să rămii cu Matache ? (*Silvia tace.*) Atunci ?

SILVIA : Nu știu. Cîteodată simt că știu ce am de făcut. Altă dată, gîndurile mi se învălmășesc și nu-mi mai pot da seama de nimic.

SANDA : Nefericito ! Îl mai iubești încă ? !

SILVIA : Nu !

SANDA : Dacă nu-l iubești, ce te mai leagă de omul ăsta ?

SILVIA : Dacă-ăș putea să nu mă mai gândesc la nimic, la nimic.

SANDA : Frumos ! Noi ne gândim la tine, iar tu vrei să scapi de toate.

SILVIA : Nu, Sanda, dar înțelege că mi-e greu.

SANDA (cu blîndețe) : Te-nțeleg...

SILVIA (reculegîndu-se) : Numai cînd sînt la volan, mi-e ușor ! Acum două luni, cînd am ieșit pe linia lui 38 cu primul meu autobuz, într-o zi de primăvară, m-am simțit parcă alt om. Nu știu cum e la voi, la tricotaje. Dar eu, cînd simt mașina că ascultă de mîna mea, mă cred stăpîină pe lumea întreagă. Îți dai seama ? Eu, o femeie slabă, duc cincizeci de oameni spre ținta lor. Sînt mîndră că țin autobuzul în frîu, așa cum ții un cal nărăvaș. (Alt ton.) De cîte ori n-am vrut să deschid ușile din mers, cînd vedeam un puști că vrea să sară de-a-ndoaselea în mașină. Știi, așa sar cei din Grant în autobuz. (Re-luînd tonul de dinainte.) Da, m-am simțit și eu om, tare și stăpîină pe mine. Din clipa aceea, gata : Făt-Frumos — cum zici tu — n-a mai fost altceva pentru mine decît un prost încrezut, un bețiv și un bădăran. Nu mă mai încîntă el cu floricelele și vorbele lui dulci, nu... De multe ori, m-am gîndit că Matache e dintre oamenii care se ascund după cuvinte ca geamurile caselor murdare după ghivecele cu mușcate. Da, Sanda, am înțeles și eu cum trebuie și cum poate să fie, în ziua de azi, viața unei femei.

SANDA : Atunci, de ce, cînd a venit ultima oară Matache, gata : soțioara iubitoare l-a și primit repede în brațele ei ?

SILVIA : Sanda ! (După o ezitare.) Nu mai sînt femeia lui Matache !

SANDA (surprinsă) : Cum ?... Foarte bine ! Mai sînt și alți bărbați pe lumea asta, nu numai el.

SILVIA : Sanda ! Ce vorbe sînt astea ? Drept cine mă iei ?

SANDA : Draga mea, nu ți-aș face nici o vină dacă...

SILVIA : Taci ! Să-ți fie rușine ! (Se ridică, supărată. Dialogul se mută la grupul celorlalți.)

MADAM BRATU (de la geam) : Va să zică o să-i aud din nou claxonul : tû-tû-tû ! tû-tû-tû ! Semnalul lui, de i-l știe toată mahalaua. Pe urmă, se face liniște și numai că-i auzi

fluiericuli... (Fredonează un cîntec de crișmă.)

DINU : Ce-o să iasă de-aici ?

MADAM BRATU : Ce să iasă ? S-a întors norocul la bleaga de Silvia !

DINU : Ce noroc, cucoană ! O să vie iar beat și pus pe scandal. N-a chînit-o destul, atîția ani ?

MADAM BRATU : S-o știi de la mine ! Bărbatul trebuie să lase urme acolo unde pune mîna !

DINU : Ce, e vita lui de povară ?

MADAM BRATU : Este. Că îi e nevăstă leguită.

SANDA (care a ieșit de la Silvia) : Și-a bătut joc de tinerețea și de cinstea ei.

MADAM BRATU : Dacă a avut cu cine ! Țîțîia inima-n piept la toate femeile din mahalala cînd îl auzeau fluierînd !

SANDA : Ce fel de femei, madam Bratu ? (Madam Bratu fluieră din nou cîntecul.)

DINU : Lasă naiul, cucoană, că sună fals !

MADAM BRATU : Dacă n-ai ureche ! (Intră la ea.)

DINU : În schimb, am simț... Și încă d-âl bun !

PIONIERUL : Eu cu ce pot s-o ajut pe tanti Silvia ?

SANDA : Întreabă-l pe Mihai.

MADAM BRATU (ieșind din casă) : Cînd un bărbat știe să umble cum trebuie, nu-l uită nici firul de iarbă pe care l-a călcat... Hehe ! Cîte inimi n-o fi zdrobit Matache ăsta, de se-nfioară și-acum cînd aud duduie de motor ? Strașnic șofer !... Dom' Dinu, nu-mi dai mie fotoliul ăsta ? (Arată un fotoliu.)

DINU : Ia-l, madam Bratu, și mori sănătoasă, călare pe el !

MADAM BRATU (făcîndu-și cîteva cruci) : Doamne ferește ! Nu-l asculta, Doamne, pe păgînul ăsta ! (Intră în casă, boscorodînd.)

PIONIERUL (lui Mihai) : Eu ce să fac, nene Mihai ?

MIHAI : Fiindcă tot vrei să faci ceva, uite : ține trei lei și du-te, te rog, pînă la grădină și ia-mi un pachet de „Favorit“. Am rămas fără țigări. (Pionierul iese în fugă.)

SANDA (lui Mihai) : Ce-ăștepți ? Du-te la ea. Poate că are nevoie de un sfat, de un ajutor...

MIHAI (decretînd) : Acum are nevoie de liniște.

SANDA (montîndu-se treptat) : Foarte bine, dacă așa zici tu ! Poftim, e liniște ! A tăcut muzica de la grădină, s-au stins zgomotele orașului,

șoseaua e pustie. Auzi? Greierii : greierii care încă nu știu că mahalaua noastră s-a schimbat în cartier muncitoresc. Nu se aude decât țîriitul lor. Nu se aude nici motorul lui Matache, care se apropie, nici inima Silviei, cum bate speriată. Da, e liniște... liniște... liniște!... (E iritată. Dinu o privește, preocupat. Fără să fie văzută de ei, Silvia iese cu o găleată și se-ndreaptă spre cișmea. Din depărtare se deslușește un zgomot de motor, care crește. Madam Bratu iese în prag și trage cu urechea în noapte. Motorul s-a oprit undeva, nu departe. Se aude

semnalul lui Matache, așa cum l-a imitat Madam Bratu. Toți ascultă, încordați. Silvia, care pornise îndărăt cu găleata plină, se oprește și o lasă jos. Semnalul se aude din nou, insistent. Apoi, după câteva clipe, la oarecare distanță, cineva fluieră puternic și limpede melodia fredonată de Madam Bratu mai înainte; apoi, sunetul se îndepărtează. Mihai vrea să se apropie de Silvia, face câțiva pași spre ea, dar venirea Pionierului îl oprește.)

PIONIERUL (năvălind în scenă): A sosit nea Matache! E la grădină!

CORTINA

A C T U L I I

(Aceeși situație ca în finalul actului I.)

PIONIERUL (agitat): L-am văzut cu ochii mei! A oprit camionul în fața restaurantului și a claxonat. Apoi, a sărit din cabină. Rîdea...

SANDA: Era beat?

MADAM BRATU: Beat? Cine l-a văzut pe Matache beat? „In flori-bus!“ Asta-i altceva. Hehe!

DINU: A știut cînd să pice!

SANDA (lui Mihai): Și tu? De ce taci? (Vrînd să ridice găleata, Silvia le atrage atenția. Toți se-ntorc spre ea.)

PIONIERUL: Tanti Silvia, ți-o duc eu! (Silvia face câțiva pași spre casă, apoi se oprește.)

MADAM BRATU: Du-te, păpușo, du-te, că ți-a venit bărbatul. Du-te și te gătește...

SANDA: Mai slăbește-ne, madam Bratu, cu trîncăneala dumitale!

MADAM BRATU (căreia nu-i tace gura): Aș vrea să-l văd pe ăla de poate pune stavilă-n calea amorului! Nici Domnul din cer nu-i în stare. Că te-apucă, așa, un fel de amețeală, și te duci spre el cu ochii-nchiși și umblînd ca-n vis. (Arătînd-o pe Silvia, care a pornit încet spre grădină, lăsînd găleata la Pionier). Uite-o! (Se-aude semnalul lui Matache.) O cheamă, și se duce, porumbița... (Silvia are un moment de ezitare și se oprește.)

SANDA: Silvia! (Silvia se-ntoarce. Dinu intră repede la el în cameră.) Unde te duci?

PIONIERUL (venind lingă Mihai): Unde se duce tanti Silvia? (Mihai îi pune o mîină pe umăr.)

MADAM BRATU (îndreptîndu-se spre camera ei): „Suspine crude piep-tu-mi zdrobește...“ Ah, tinerețe, tinerețe... (Intră. Va spiona de la geam.)

SANDA: Vino să stai cu noi, o clipă. (Silvia se apropie.)

PIONIERUL (încet, lui Mihai): Spune-i ceva, nene. Eu mă duc la postul meu de observație. (Iese în direcția restaurantului.)

MIHAI: Ești obosită?

SILVIA: Nu. Nu știu ce e cu mine. Mă simt așa de...

MIHAI (tatonînd): Îți trebuie liniște.

SILVIA: Liniște?

MIHAI: Sau singurătate...

SILVIA: Poate. Dar nu-i asta...

SANDA: Atunci?

SILVIA: Atunci! Nu știu. Aș vrea să... (Ezită.)

SANDA: Păreră mea e că n-ai ce căuta la grădină.

SILVIA: Dacă nu mă duc eu, vine el... aici.

SANDA: O să ne găsească pe noi.

SILVIA (surprinsă): Și eu?...

SANDA: Tu trebuie să pleci, să nu dai ochii cu el. Uite, te duci cu Scatiul.

SILVIA : Cum ? Să plec ?
SANDA (punînd-o la încercare) : Lasă totul deschis : Matache n-are decît să vină și să-și ia ce e al lui.

SILVIA : Și eu unde să mă duc ?

SANDA : Îi lași un bilet : „Adio și n-am cuvinte !“

SILVIA : Nu. (După o scurtă ezitare, fermă.) Nu. Îl aștept. Trebuie să stau de vorbă cu el.

SANDA : La ce ? Pierdere de vreme.

MIHAI (încă șovăitor) : Dacă vrei, te-nsoțesc... la grădină...

SILVIA (e prea prinsă de gîndurile ei, ca să poată prețui tot ce se ascunde în oferta lui) : De ce ?

SANDA : Ar fi mai bine. (Cu îndoială.) Dacă ții neapărat să te duci...

SILVIA : N-are nici un rost : să vină el.

SANDA : Te simți în stare să-l înfrunți singură ?

SILVIA : Să-l înfrunt ? De ce să-l înfrunt ? Îl aștept, și-atîta tot. (Întră la ea.)

SANDA : Foarte bine. Dar cine mai poate să te-nțeleagă ? !

MADAM BRATU (de la fereastră) : Ce-i, Silvia ? Te faci că n-aiuzi ? Numai să nu se supere, că ăsta nu-i tufă să facă flori așteptînd la randevu...

SANDA (găsindu-și o supapă) : N-are decît să aștepte !

MADAM BRATU : Nu vorbi cu păcat, Sando, că știi și tu : căsătoria e sfîntă !

SANDA : O fi... Atunci cînd o sfîțesc dragostea și înțelegerea, nu cearta și sila. (Madam Bratu dispăre de la fereastră. Scurtă pauză. Dinspre grădină se aude un fluierat, apoi o voce bărbătească, ce se apropie cîntînd.)

PIONIERUL (care s-a întors din „avanpostul“ lui) : Nea Matache ! Vine nea Matache !

MADAM BRATU (iese în prag) : Auziți-l cum cîntă... (Cîntecul se aude din ce în ce mai tare. Silvia deschide ușa și se oprește în prag, ascultînd. Iese și Dinu și se apropie de Sando. În colțul dinspre grădină apare Matache. Se oprește o clipă, surprins, văzîndu-i pe toți la un loc ; apoi, schimbînd cîntecul pe fluierat, vine așa pînă la doi pași de grup. Se oprește în fața lor, mai fluieră două măsuri, apoi, jovial, după ce i-a parcurs cu privirea.)

MADAM BRATU : Să fim iubiiți ! (Ceilalți tac ; madam Bratu, admirîndu-l cu gura căscată, uită să răspundă. Silvia rămîne în cadrul ușii, neobser-

vată de Matache.) Asta-i, cum s-ar zice, în loc de „noroc“ ! (A rostit cuvintele cu umor, dar și cu o amănîntare abia simțită.)

MIHAI : Bună seara, Matache !

SANDA : Bună.

DINU : Veniși ?

MATACHE (încercînd să lărgească breșa, pentru o destindere totală) : Noroc bun, măi tovarăși ! Dar ce naiba ! Ați și făcut ochi ?

DINU (foarte puțin dispus să pactizeze) : De !

MATACHE (apropiîndu-se de el) : Ce faci, măi Dinule, frate ?

DINU (ferîndu-se) : Ca omul !

MATACHE : Nu te-am văzut de-un centenar ! Spargi norma, hai ?

DINU : Cine ți-a spus matale c-o sparg ?

MATACHE : Dar ce ? Neica are nevoie de secretar ? (Răspunzînd la întrebare.) Presa ! Ța nu-i șofer care nu citește ziaru-n oglindă. Bravo, mă ! (Își aruncă ochii asupra Sandei.) Tii, a-mbătrînit neica... Să n-o observe el pe Lollobrigida ? ! Ce mai faci, Sando ?

SANDA (ironică) : Te așteptam.

MATACHE : Dacă nu ți-am luat adresa... (Spre Pionier) Nu-i așa, Scatiule ? (Sandeii) Știi tu cît loc ocupă inima lui neica în pieptul ăsta ? Tot ! Auzi ? De-aici și pîn-aici ! (Cu un gest, își măsoară pieptul.) Și am adus-o toată... (Dinu, care nu-i gustă umorul, face o mișcare. Matache se adresează mereu Sandei.) Dar nu pentru tine, fii pe pace, Dinule. (Spre Mihai, cu ușoară stinghereală.) Ce-i nou, Mihai ?

MIHAI : Ne mutăm, Matache ; ne mutăm mai aproape de soare.

MATACHE (un moment descumpănit, apoi) : Păi, neica ce-a visat ? Măi Mihai, tu știi huruitul mașinilor din tipografie, dar eu știu praful drumurilor, de care trebuie să te scuturi cu o mătură de apă... Dar, oare, duș o fi ?

MIHAI : Avem de toate, Matache.

DINU : Numai că...

MATACHE (tăindu-i vorba) : S-a făcut ! O să scoată și neica odată cămașa de sudoare de pe el... (Observînd-o pe madam Bratu, care-i sorbea cuvintele) : Ce-mi stai, Scatiule, în soare, de nu mă lași s-o văd pe coana Bratu ? ! Săru'mîna !

MADAM BRATU (venînd radioasă spre el) : Bine-ai venit, haiducule ! Dar pe unde mi-ai colindat ? Că plîng femeile după tine de-un an de zile...

MATACHE (*galant*): Un an? Matale ai întinerit cu douăzeci!

MADAM BRATU (*cochetă*): Zău, crai de ghindă ce-mi ești...

DINU (*celorlalți*): Uite cum se mai fandosește!

MATACHE: Gata cu craiicul, coană Bratu! S-a întors neica la cuib...

MADAM BRATU (*făcîndu-și cruce și uitîndu-se semnificativ la Sanda și Mihai*): Mulțumesc lui Dumnezeu, picăși tocmai la vreme!

DINU: Asta cam așa e...

MATACHE (*care crede că e vorba de noua locuință*): Este? Nas fin! De-acu' o să mă cațăr și eu acolo, pe la etajul cinci (*arată balconul*) în balcon.

PIONIERUL: Balconul e al meu!

MATACHE (*nu l-a luat în seamă; către madam Bratu*): Sănătoasă? Voinică? (*Intorcîndu-se spre ceilalți*.) Îmi pare bine, măi tovarăși, c-o să fim iar împreună.

SANDA: Zău? Matale lipseai!

DINU: Nu-i așa?!

MATACHE: Să-mi explodeze mie cauciucurile, dacă nu mă bucur. Nu știe neica să prețuiască, cum s-ar zice, o societate? Muncă și zaiafet! În seara asta sînteți musafirii mei la grădină: neica plătește!

DINU (*ironic*): Te-am prins la chenzină, hai?

MATACHE: La chenzină? (*Ride amuzat*.) Zice șeful: „Tov Matache, direcția Iași, merge?” Zic: „Merge!” Z'ce: „O să te pierzi de bază, după atîta hoinăreală. Vezi să ten-torci la chenzină”. Auzi? La chenzină! Taman ca tine. Zic: „Ne'ca-i în fiecare zi la chenzină: trăiască autostopul!” Și-am întins-o... (*Ride satisfăcut*.) I-am zis-o, nu? Ce-mi pasă mie de chenzina lor? Mă uit la barieră, la cei de pe marginea șoselei, care ridică brațele, și o-presc: „Urcați, fraților!”... și pe urmă, dă-i să meargă: motorul sfărăie, ăi de sus cîntă, iar neica-i numără-n gînd. (*Înceind*.) Cînd aude o bătaie-n geamul dindărăt al cabinei, pun frîna și ntînd mîna... și obolul pică! (*Alt ton*.) Așa că, neica plătește! Ha'dem. În noaptea asta sînteți, cu toții, oamenii mei.

DINU: Avem treabă, Matache.

MATACHE: Ce, refuzi? (*Gest*.) V-am dat liber pînă poimîine! Echiparea! Și... puneți-vă hainele alea frumoase, ca să nu ne vorbească lumea de rău. Nu-i așa, coană Bratu?

MADAM BRATU: Așa-i, așa-i: să ne bem necazul.

MATACHE: Necazul, bucuria, obo-seala: fiecare să bea ce pofteste. Neica, însă, o să comande vin! Așa... Și-acu', să văd ce-mi face nevastica. Nu vă supărați, nu?

MADAM BRATU (*încercînd să recîștigate terenul pierdut*): Uite-o. Ce să facă? I s-au muiat picioarele cînd te-a văzut, de bucurie. (*Matache se întoarce și o vede pe Silvia stînd în prag*). Du-te repede la ea și-o dezmiardă...

MATACHE (*Silviei, dar mai mult pentru ceilalți*): Bine te-am găsit, floare de sulfină! Unde te-am lăsat, acolo te găsec, șoferițo! (*Silvia îl privește cu nehotărîre; Matache, domolit de prezența celorlalți*.) Hai, lasă... (*Spre Madam Bratu*.) Parcă eu nu știu că sînt vinovat? Fire păcătoasă... (*Silviei*) Ai dreptate, nevastă, să fi supărată. Ai plîns mult? (*Silvia face; spre madam Bratu*) Așa-i, cucoană, c-a plîns mult?

MADAM BRATU: A plîns, dom' Matache. Seara, de dor — și dimineața, de părere de rău.

PIONIERUL: Nu-i adevărat! N-a plîns deloc!

MATACHE (*spre Pionier, în treacăt*): Ce știi tu, mă? (*Pentru a-și încorona ieșirea din scenă, spre Silvia*) Bles-temat să fie omul care nu ți-o face pe plac! Cum vrei tu, așa virez! (*Își rotește din nou privirea peste toți, apoi, fredonînd melodia favorită, pornește spre casă*.)

MADAM BRATU (*triumfătoare*): Ăsta-i bărbat! Vine cu spaimă și cutremur, ca eclipsa! (*Se-ndreaptă spre locuința ei*.)

SANDA: Mai tacă-ți gura, madam Bratu, că ne-ai împuiat capul!

MADAM BRATU: Ce știi mocofanii ce-nseamnă să fii galanton! Nu-i nimic: tot o să ciocnim un păhărel. (*Intrînd la ea*.) Mă duc să-mi pun rochia de crepdeșin.

DINU (*în urma ei*): Te privește. Dar de băut să mai bei cînd îi ciocni cu mine! (*Pleacă supărat la el acasă*.)

SANDA (*privindu-l pe Mihai*): Te-am crezut mai hotărît. (*Mihai intră la el, urmat de Pionier. Sanda rămîne în pragul ei. Matache intră în casă, urmat de Silvia, care lasă ușa deschisă. Ajuns în mijlocul odăii, Matache se-ntoarce*.)

MATACHE: Trage ușa, tu!

SILVIA (*prefăcîndu-se că nu aude*): Să-ți aduc apă, întii.

MATACHE (*mirînd*): Adu-mi, că doar n-o să mă spăl cu agheasmă!

(*În timp ce Silvia se îndreaptă cu o cană spre cișmea, Matache își scoate cămașa și, ieșind în prag, o descoperă pe Sanda.*) Parșivă noaptea... ca o muiere... (*Sanda dispăre.*) Hm... (*Ride ușor.*) Buni vecini are neica... (*Silviei, care vine cu cana plină.*) E rece?

SILVIA: Gustă, să vezi...

MATACHE (*după ce a ținut-o câteva clipe cu privirea, îi întoarce spatele*): Parcă neica trăiește cu apă de ploaie... (*Silvia intră după el, îi toarnă apă în lighean; Matache se spală.*) Eh! Să se vadă, odată, neica-n bloc; zece mături de duș îi ard pe zi: una la plecare, nouă când mă-ntorc. Plus dușurile de cinzeacă... cin'zeci... pe dinăuntru!

(*La Mihai în cameră, acesta discută cu Pionierul.*)

PIONIERUL: Bine, dar cu cișmeaua ce facem?

MIHAI: Ce să facem?

PIONIERUL: O scoatem, nu? Doar n-o să mai mergem să ne spălăm la ea în fiecare dimineață?!

MIHAI: Gata! S-a terminat cu coada la cișmea; fiecare cu baia lui!

PIONIERUL (*sare într-un picior, de bucurie*): Gata cu coada la cișmea! (*Alt ton.*) Dar cine o să te mai șteargă pe spate, când vii de la tipografie?

MIHAI: Asta-i întrebarea! (*Amîndoi devin serioși.*)

(*La Madam Bratu: aceasta se învîrtește prin cameră, îmbrăcîndu-se cu rochia de „crepdeșin“.*)

MADAM BRATU: Să-mi pun giuvaericelele, să nu mi le pun?... Ba mi le pun: să crape mocofanele de la grădină, cînd s-or uita la o doamnă ca mine. (*Fredonează melodia lui Matache.*)

(*Dinu, la el în cameră, strînge din răsputeri șuruburile unei piese oarecare, la lumina unei mici veilleuse. Apoi, ia un geamantan de pe dulap și-l așează jos. Vizavi, Sanda, la masă, pregătește un referat, de ținut în fața comitetului de bloc.*)

SANDA (*citind cu glas tare și scriind în același timp*): „În decizia Sfatului Popular se arată: «Menținerea curățeniei orașului constituie un factor important pentru realizarea unui aspect corespunzător... cit și pentru asigurarea sănătății publice! (*Pauză. Lectură mută. Apoi.*) Constituie contravenții: articolul unu a)

resturi de materiale... asta-i Dinu; bilete I.T.B. aruncate pe jos — asta ar putea să fie Silvia...; unu i) scuturarea covoarelor din balcoane — asta aș putea fi chiar eu...; unu l): lipirea, scrierea sau agățarea de afișe...»“

(*La Mihai în cameră.*)

PIONIERUL: ...am să scriu un afiș și am să-l agăț la intrare: „Bloc socialist! Lăsați afară purtările urite!“

MIHAI: Și ce-nseamnă, după tine, „purtare urită“?

PIONIERUL: Tot ce ne sperie pe noi, copii! De exemplu, nea Matache...

(*La Silvia*)

MATACHE: ...Ei, și ce-i dacă beau! Și ce-i dacă fac urît! Copilării! Nu mă sperie ei cu de-alde astea!... Ce-o să-mi facă? O să mă dea afară din bloc? Aș! Unu-i Matache, și ăla-i primul!

(*La Madam Bratu*)

MADAM BRATU (*la oglindă*): Hehe! Matache, Matache! Să mă fi cunoscut la anii mei! Floarea florilor!... Nu ca acum. „In floribus“...

(*La Dinu: acesta așază geamantanul la loc, pe dulap.*)

(*La Mihai*)

PIONIERUL: Nene Mihai, cîți ani are tanti Silvia?...

(*La Silvia.*)

SILVIA: ...Nu mai sînt nici eu copil, Matache...

(*Sanda a ieșit în pragul camerei sale.*)

SANDA (*șoptind*): Pst! Dinule!

DINU (*la fereastră*): Cine mă cheamă?

SANDA: Eu sînt, Sanda.

DINU (*ieșind în prag*): Ce s-a întîmplat?

SANDA: Nu s-a întîmplat nimic. Mi s-a făcut dor de tine...

DINU: Da, e cam mulțșor de cînd nu m-ai văzut!

SANDA: Zău, Dinule, nu glumesc. Ție nu ți se-ntîmplă să ți se facă, așa dintr-o dată, dor de mine?

DINU: Mi s-o fi întîmplînd, dar nu acum. Draga mea, decît să te ții de fleacuri, mai bine te-ai gândi că peste cîteva ore ne mutăm!

SANDA: Fleacuri? Tu te frămînti pentru fleacuri!

DINU: Sigur că mă frămînt! Că am o mie și una de treburi pe cap!

SANDA: Zău? Uite că eu am una singură: vreau să te sărut! (*Se a-*

- propie de el și vrea să-l îmbrățișeze.)*
- DINU (*desprinzându-se*): Fiecare lucru la timpul său. Acum e mutarea la rând. Pe urmă, o să mai vedem. Așa că vezi-ți, dragă, de tot ce trebuie, că nu-i chiar așa de simplu.
- SANDA (*supărată*): Ce bine că nu ți se amestecă feliile în care tai tu viața! Și cum le așezi, dragul meu? Una peste alta, sau una lângă alta?
- DINU: Mutarea! Asta contează acum!
- SANDA: De două săptămîni mă tot bați la cap: mutarea! Mutarea! Dar pentru mine n-ai găsit nici cinci minute libere. Gîndește-te, Dinule! Eu nu mai contez nimic?!
- DINU: Dar ce are a face una cu alta? Tu... ești tu...
- SANDA (*directă*): Mă mai iubești, Dinule?
- DINU: Asta-i bună, ce ți s-a năzărit acum?
- SANDA: Nu ocoli răspunsul: mă iubești?
- DINU: Fii serioasă, Sanda. Mai e nevoie să-ți spun? Știi și tu foarte bine!
- SANDA: Spune după mine: te iubesc!
- DINU: Îți arde de glumă.
- SANDA (*mîhnită, sincer*): Va să zică, nu mă mai iubești?
- DINU: Draga mea... nu-nțeleg...
- SANDA: Asta-i, nu-nțelegi... Nu ne mai înțelegem.
- DINU: Sanda, dar nu tu m-ai învățat să fiu ordonat, să fiu practic și descurcăreț? Și, poftim, acum te superi!
- SANDA: Eu nu mă supăr că ești ordonat. Mă supăr că ești tot mai sîcîitor; te-ai agățat de tot felul de mărunțușuri. Dinule, lucrurile au ațita preț cît suflet pui în ele!
- DINU: Ce vrei să spui?
- SANDA: ...Da, ai dreptate, poate că și eu sînt de vină... Poate că te-am dăscălit prea mult, cîteodată. Iartă-mă dacă...
- DINU: Gata, Sanda. Ajunge. O să mai vorbim mîine. Acum am de lucru. (*Intră la el.*)
- SANDA: Nu te las pînă nu-mi spui: mă iubești?
- DINU (*apare în prag*): O luăm iar de la început? (*Dispare.*)
- SANDA: Am înțeles: tu nu mai simți nimic pentru mine. (*Intră la ea, smiorcîindu-se ușor.*)
- DINU (*apare*): Cine vine? (*Dispare.*)
- SANDA (*apare*): N-ai pic de suflet! (*Dispare.*)
- DINU (*apărînd*): Mutarea! Mutarea! (*Dispare.*)
- SANDA (*apărînd*): Ce vrei cu mutarea? (*Dispare.*)
- DINU (*apărînd*): Ai să vezi imediat! (*Dispare.*)
- SANDA (*apare*): Am văzut! Ai renumțat la ore suplimentare, pe motiv că ești ocupat acasă. Cu ce? Ai refuzat să mai ieșim la cinema, pe motiv că trebuie să facem economii. La ce? Ai țipat că nu mai primești nici un sfat de la nimeni. De ce? (*Dispare.*)
- DINU (*apare*): Ho! că ți-o fi deajuns! (*Dispare.*)
- SANDA (*dinăuntru*): Să-ți fie rușine!
- DINU (*dinăuntru*): Ce-ai zis?
- SANDA (*dinăuntru*): Să-ți fie rușine!
- DINU (*dinăuntru*): Cum? N-aud!
- SANDA (*apare în prag în același timp cu Dinu*): Am zis: să-ți fie de bine, om fără suflet!
- DINU: Te-ai supărat? Zău că nu te-nțeleg. (*Reintră amîndoi. Pauză.*)
- SILVIA (*iese în prag; lui Matache, peste umăr*): Cămașa e pe pat.
- MATACHE (*îmbrăcîindu-și cămașa*): Dar tu nu te schimbi? (*Silvia ridică din umeri.*) Gătește-ți obrazul de sărbătoare, fă, c-o să selase cu musafiri. I-a cules neica tocmai din Moldova. Ori, te pomenești că n-ai chef!?
- SILVIA: N-am, Matache. Mă mir că mă și întrebii!? (*Iese din casă.*)
- MATACHE (*o urmează*): Las' că o să-ți vină după paharul al doilea. Așa-i nevasta cinstită: se-ncălzește greu. (*Scurtă pauză.*) Ia-ți rochia care-i place lui neica, și să pornim...
- SILVIA: Du-te, eu rămîn aici.
- MATACHE (*apropiîndu-se de ea, amenințător*): Haide, că ai avut destul timp să-ți treacă supărarea... două luni, cît am lipsit, și o jumătate de ceas bună...
- SILVIA (*întorcîndu-se spre el*): De ce-ai mai venit?
- MATACHE: Mi s-a făcut de dragoste cu năbădăi.
- SILVIA: Dragoste? S-o cauți pe unde ai umblat!
- MATACHE: Nu-mi place mîncarea fără pîper. Parcă tu nu știi? Așa mi-e mie scris: să plec și să mă-n-torc. Să-ți pună neica mîinile pe umeri și să te-ntrebe...
- SILVIA (*întorcîndu-i spatele*): Nu vreau s-aud nimic!
- MATACHE: Bagă de seamă că minciuna-i cu păcat. Întoarce-te, vreau să mă uit în ochii tăi
- SILVIA: Nu cred că ți-o plăcea să ci-tești ce e în ei!

MATACHE : Poate că nu... Sau poate mi-o plăcea, mai știi...

SILVIA (ferm) : Ce vrei de la mine, Matache ? Ne-am spus tot ce-am avut să ne spunem. Cred că am fost destul de limpede, data trecută ? !
Ce vrei, Matache !

MATACHE (ezitând) : Mai nimic : să-mi zîmbești.

SILVIA (ironică) : Sintem în noaptea de anul nou ? Că nu zîmbeam decît o dată pe an !...

MATACHE : Așa e neica, întunecat. Parcă tu nu știi ? Dar de-acum o să se obișnuiască și cu sărbătorile.

SILVIA : Ce blînd ești, Matache ! Ca mai de mult, cînd nu știam ce zace în tine.

MATACHE : Așa-i că-ți aduci aminte ?

SILVIA (incrunțindu-se) : Ca de fiecare dată cînd te-ntorci acasă.

MATACHE : Păi, nu ? ! Bărbatul acasă și pasărea sub streșină, asta va să zică primăvară !

SILVIA (ironică) : Și pe urmă ?

MATACHE : Ei !

SILVIA : Și pe urmă ?... Nu mai am răbdare să te ascult !

MATACHE : Dar ce : a zis neica ce-va ? Haide, potolește-te. Ce-a fost, a trecut. De-aci încolo o să vedem !

SILVIA : Nu mai e nimic de văzut !

MATACHE (cu un început de nerăbdare) : S-o crezi tu ! Ascultă, nevastă.

Ți-am trimis vorbă că vin ? Uite-mă, am venit. Acu' îți spun că rămîn, ș-am să rămîn. Pricepi ? Nu pricepi. Am lipsit un timp și te-ai să apucat să-mi pui la socoteală sudălmile și vorbele urite. Dar pe ce-lelalte le-ai uitat ?

SILVIA : Da, le-am uitat !

MATACHE (repezit) : Gura, fă !

SILVIA : Iar strigi ? ! (Pauză.) Pe toate le-am uitat, pe toate. Nu mai vreau, auzi ? Nu mai vreau să știu de nimic. Mi-a fost destul, Matache. Du-te și bea singur, cu mine n-ai să mai cîocnești niciodată. De asta să fii sigur !

MATACHE (privind-o uimit) : Va să zică, asta-mi ești ? Mă bagi în vi-teza a treia ? Stătea diavolu-n tine tupilat și, deodată, hop !, sare-n picioare ! ? (Străpungînd-o cu privi-rea.) Știi că-mi plăci ? Să nu mai aibă neica parte de autostop, dacă nu... (O prinde brusc în brațe și dă s-o sărute ; Silvia se smulge și-l îm-brîncește.) Ce ? ! (După primele clipe de uluială, începe să ridă, din ce în ce mai tare.) Așa, da ! (Ride.) Așa, da : și-a găsit neica nevastă pe mă-sură... șoferiță, prima lux ! Zici că nu

vii ? Bine : o să-și facă neica suflet de unul singur... (Întunecîndu-se.) Va să zică, așa !... N-o să mai ciocnim niciodată ? Să zicem că nu face nimic... (Întorcîndu-se brusc spre ce-lelalte uși, mînios.) Hei, care mai vine cu neica ? ! (Nimeni nu răspun-de. Cu dispreț.) Dorm... Toți munci-torii aștia frunțași... dorm... (Văzînd-o pe madam Bratu, care iese gătî-tă.) Ia te uită : coana Bratu ! Cre-deam că sforăi și matale !

MADAM BRATU : Eu ? Nu mă cu-noști, voinicule ! Așteptam să termi-nați cu giugiuleala.

MATACHE (ușor nervos) : Gata, coană Bratu. Am pus hotar : ce-o mai fi, înseamnă că rămîne pe mîne.

MADAM BRATU : Ei, haidem că ne-a-pucă zorile. Dar, matale faci cînstee ? !

MATACHE : Păi, cine se mută în casă nouă ?

MADAM BRATU (văzînd că Silvia in-tră în casă) : Și Silvia ?

MATACHE : E obosită. (Madam Bratu ride cu subînțeleș.) A venit neica cu odicolon de la Moldova în haine și i-a tulburat sufletul.

MADAM BRATU : Las' că-i trece... Ia-mă la brațetă, haiducule, spune-mi „tu“, și du-mă unde vrei.

MATACHE : La grădină, coană Bratu, numai pînă la grădină, după colț...

MADAM BRATU (oftînd) : Fie și după colț ! (Les amîndoi, fredonînd melodia preferată a lui Matache, în timp ce toți ceilalți, afară de Silvia, apar în prag.)

DINU : Ați văzut-o ? Bufnița bătrînă ! (Sanda se duce și bate încet la ușa Silviei. Dinu reintră în casă.)

SANDA : Silvia ! Te-ai culcat ? (Nu primește nici un răspuns, ridică din umeri și, după o scurtă ezitare, se întoarce la ea acasă. Mihai se îndreaptă spre bancă. Pionierul face cîteva pași în urma lui Matache și a coanei Bratu, după care se întoarce repede la ușa Silviei și bate încet, apoi mai tare.)

VOCEA SILVIEI : Cine-i ?

PIONIERUL : Eu sînt...

VOCEA SILVIEI : Ce vrei, Scatiule ?

PIONIERUL : Tanti Silvia, vreau să-ți spun ceva.

VOCEA SILVIEI : Lasă c-ai să-mi spui miine.

PIONIERUL : De ce miine ?

VOCEA SILVIEI : M-am culcat. (De-ceptionat și neliniștit, Pionierul se-nvîrtește cîteva timp prin scenă, apoi se așază lîngă Mihai, pe bancă. După cîteva ezitări.)

PIONIERUL : Nene Mihai, cine-i a-
pără pe cei slabi ?

MIHAI (cufundat încă în gindurile
lui) : Cei tari.

PIONIERUL : Adică ?

MIHAI : Cei care știu să lupte.

PIONIERUL : Dar vezi că pentru
tanti Silvia... (Tace.)

MIHAI : Tanti Silvia nu e slabă, Sca-
tiule. Se apără și singură. (Apoi.)
Ce-ai vrut să-i spui ?

PIONIERUL : Am vrut să-i spun... Am
vrut să-i spun să vină la noi.

MIHAI : Unde, la voi ?

PIONIERUL : La noi acasă, înțelege ?
Să nu mai stea la ea, că vine nea Ma-
tache beat și iar face scandal. Să
vie să stea la noi. Și încă ceva am
vrut să-i spun...

MIHAI : Fii liniștit, n-are să facă
scandal.

PIONIERUL (surprins) : De ce ? Nea
Matache s-a făcut om detreabă ?

MIHAI : Matache ? (Străfulgerat de o
idee.) Cine știe?... Poate că da.

PIONIERUL : Atunci, înseamnă că o
să stea și el cu tanti Silvia ? (Mihai
tace, preocupat.) Iar o să strige la
ea, ascultă-mă pe mine... Mai bine
să vie tanti Silvia la noi. Uite, am
cheile și pot să-i deschid: asta am
vrut să-i spun. Și încă ceva...

MIHAI (îi pune prietenos mîna pe
umăr) : N-ai nici o grijă, n-o să i
se întîmple nimic.

PIONIERUL : Și pe urmă...

MIHAI : Ce e pe urmă ?

PIONIERUL (cu candoare) : Pe urmă,
am mai vrut să-i spun... că o iubesc.
(Mihai zîmbește.) Da : să știe că o
iubesc... O iubesc de mult... dar nu
i-am spus niciodată... Și poate că ea
nu știe... (Mihai devine serios.) În
fiecare zi stau de vorbă cu ea, de
nu știu cîte ori, și lămurim ba una,
ba alta. Dar despre asta nu i-am vor-
bit niciodată nimic.

MIHAI : Și... dacă i-ai spune ?

PIONIERUL : Dacă i-aș spune, ar ști
că o iubesc, și-ar mai ști că poate
oricînd să vie la noi. (Îndurerat.)
Dar dacă nu mă lasă acum, cînd să
i-o mai spun ?

MIHAI (mai mult pentru sine) : Poate
că nu-i prea tîrziu nici mîine...

PIONIERUL (îl privește plin de spe-
ranță, așteptînd parcă o asigurare
în plus, apoi din nou speriat) : Dar
dacă vine... (Se întrerupe brusc, pri-
vind spre grădină.) Mă duc să ve-
ghez... Îmi fac rondul al patrulea.
(Cască.)

MIHAI (ridicîndu-se, ferm) : Nu, e
timpul să te culci. O să se supere

mama cînd o să afle că n-ai dormit
deloc.

PIONIERUL (protestînd) : Bine, nene
Mihai, dar cine... ?

MIHAI (îl întrerupe) : Eu. Da : am să
fac eu rondul al patrulea. Poți să te
culci liniștit, haide... Îți promit să te
trezesc la timp.

PIONIERUL : Nu... nu vreau să mă
culc. Mi-am luat angajamentul să
veghez. (Un căscat prelung.)

MIHAI (amuzat) : Pici de somn. Caști
de parcă ai vrea să mă înghiți.

PIONIERUL : Nu-i adevărat. Casc... de
plictiseală. Dacă nu-mi spui nimic !

MIHAI : Ce să-ți spun, Scatiule ?

PIONIERUL : Nu știi că eu nu adorm
pînă nu stau de vorbă ? Hai, pove-
ștește-mi ceva !

MIHAI : Cu o condiție : să mergem în
casă.

PIONIERUL : Nu ține... tovarășe co-
respondent voluntar. (Încercînd o
diversiune.) Nene Mihai, ce deose-
bire e între un corespondent volun-
tar și un ziarist adevărat ?

MIHAI (nevoit să schimbe tactica) :
Am înțeles : în noaptea asta nu
doarme nimeni... În schimb, se vor-
bește despre... ziaristică !

PIONIERUL : Zău, nene Mihai, pove-
ștește-mi ceva frumos !

MIHAI : Frumos ! ? Să-ți spun o po-
veste : tu ai trecut de vîrsta poveș-
tilor !

PIONIERUL : Nu-i așa ! Mama zice
că nu e om adevărat, cel căruia nu-i
plac poveștile și basmele poporului.

MIHAI : Bine. Să-ți povestesc atunci...
Da... Tu știi cum s-au ivit ziaristii
pe pămînt ? Și cînd ?

PIONIERUL : De mult ?

MIHAI : De cînd lumea !

SANDA (de la geam) : De unde știi ?

MIHAI : Tu vrei și bibliografie ! No-
tează : literatură populară chineză...
un basm străvechi...

SANDA : Cu alte cuvinte, basme !

MIHAI : Da, dar basmele au totdeauna
și un simbur de adevăr...

DINU (de la geamul lui) : Dă-i dru-
mul ; sînt numai ochi și urechi !

MIHAI : ...Cică, au venit oamenii și
și-au făcut, fiecare, cîte-o unealtă.
Unul și-a făcut sapă, a scormonit
pămîntul cu ea și s-a numit plugar.
Altul și-a făcut topor, a tăiat lem-
nul, i-a dat forma pe care o dorea
și s-a numit lemнар. Al treilea a cio-
plit piatra, a lustruit-o, și așa a în-
ceput zidăritul. Al patrulea a pus
fierul la foc și l-a îndoit cum i-a
plăcut : fierarul ! Al cincilea...

DINU (care a ascultat atent): Stai să-ți spun eu: și-a făcut arc și s-a numit vânător...

MIHAI: Al șaselea...

PIONIERUL: Eu: al șaselea... a legat o băsmăluță de o scindurică... i-a dat drumul pe apă... și așa s-a făcut corăbierul!

MIHAI: Bravo, Scatiule! Și așa mai departe... Până când, la urmă de tot, a mai venit unul...

PIONIERUL: Cine?

MIHAI: ...A mai venit unul... cel de la urmă de tot... dar uneltele se terminaseră și, cu ele, și meseriile.

SANDA: Și-atunci? Ce-a făcut, co-dașul?

MIHAI: Atunci, toți ceilalți s-au întors la el și i-au dat, fiecare, câte o părticică din îndeletnicirile lor: și plugarul, și vânătorul, și fierarul, și zidarul, și corăbierul... Și iată că omul ăsta, care părea că n-o să aibă nici o meserie, și-a făcut una din toate meseriile de pe pământ. Așa s-a născut ziaristul!

PIONIERUL (captivat): Ce frumos po-vestești, nene Mihai, ca un bunic.

MIHAI (il sărută): Dar și voi ascultați frumos, ca niște nepoți. Fiecare își știe viața și meseria lui. Dar ziaristul trebuie să le știe pe ale tuturor...

PIONIERUL: Și corespondentul voluntar? Nu mi-ai spus cum e cu el. (Cască și clipește mărunț.)

MIHAI: Corespondentul voluntar e un ziarist mai mic, care scrie despre locul lui de muncă sau despre locul unde trăiește, cu anumite privilejii.

DINU: Ce fel de privilejii?

MIHAI: Uite, cum e acum cu inaugurarea blocului nostru. Sau când un muncitor își depășește norma... sau când nu și-o îndeplinește deloc, dar asta mai rar. Să știi: cu fiecare înfăptuire în muncă se naște un nou corespondent voluntar. Și ăsta trebuie să știe multe... Mă ascuți, Scatiule?

PIONIERUL (aproape adormit): Da, nene... Cu fiecare înfăptuire... Inaugurarea blocului... Mă ascuți... Scatiule?... (A adormit.)

MIHAI (satisfăcut, spre ceilalți): Așa adorm scatiile, cu ciocul sub aripă! (De fapt, Pionierul a adormit cu fruntea sub un braț.)

SANDA: Du-l în pat, Mihai. (Se retrage. Dinu a dispărut și el de la fereastră. Mihai îl ridică ușor pe Pionier și îl duce în odaia lui. După câteva clipe, Mihai re apare în prag, gînditor. Face câțiva pași.)

PIONIERUL (somnoros, apărînd la fereastră): Ai uitat? Nu-ți începi rondul?! (Dispare.)

MIHAI (tresărînd): Ba da... Ba da... (Scapără un chibrit pentru a-și aprinde țigara.)

CORTINA

A C T U L I I I

(Mihai își aprinde țigara, trage câteva fumuri și se plimbă în scenă. Apoi, aruncă mukul și iese spre grădină. Scena rămîne goală, nu se aud decît zgomotele nopții. După un timp, Dinu scoate capul pe geam și privește cu atenție în toate părțile. Dispare și re apare imediat, scoțînd pe fereastră un geamantan; apoi, sare și el afară, tot pe fereastră, și pornește pe furis spre bloc. Între timp, ușa Sandei s-a deschis brusc. Sanda apare în prag, după ce a aruncat o privire circumspectă spre ușa lui Dinu. Acesta o aude și se oprește în mijlocul scenei, încercînd să mascheze geamantanul, cu corpul.)

SANDA (il vede și împietrește în prag): Ce faci, Dinule?

DINU (inocent): Bine. Dar tu?

SANDA: Și eu.

DINU: Pleci!

SANDA: Nu, am ieșit să iau aer. Dar tu?

DINU: Și eu. (Pauză.) Frumoasă noapte!

SANDA: Foarte frumoasă.

DINU: Și nu e prea cald.

SANDA: Nu. E chiar plăcut.

DINU: Foarte plăcut. (Pauză.) Deși parcă a început să bată vîntul.

SANDA: Ce spui?!

DINU: Da, da: e cam răcoare.

SANDA (cu umor): Vezi să nu răcești!

DINU (aici voia să ajungă): Ar trebui să pui ceva pe tine. Așa, pe umeri...

SANDA (intrând în casă): Că bine zici. (Dinu pornește repede cu geamantanul spre bloc. Sanda reapare.) M-am răzgândit. Nu mi-e frig. (Dinu scapă geamantanul.) Ce faci, Dinule?

DINU: N.mic.

SANDA: Ce-i cu geamantanul ăla?

DINU: Care geamantan?

SANDA (venind spre el): Unde te duci?

DINU (proțâpindu-se, demn): Ascultă, Sanda. M-am învoit în chestiunea mutării...

SANDA (confuză): Da...

DINU: M-am închinat în problema mobilei...

SANDA: Da...

DINU: Am să-ți urmez totdeauna sfaturile...

SANDA: Da...

DINU: Dar cred că am și eu, o dată, dreptul să iau anumite măsuri de prevedere, pe care le socotesc potrivite.

SANDA: Nu-nțeleg.

DINU: Ca să fim scutiți de orice surpriză, vreau să duc, din timp, un geamantan în apartament.

SANDA (nu-i vine să creadă): Ce să duci?

DINU: Un geamantan. Atîta tot!

SANDA: În apartament?

DINU: Ca să n-avem cine știe ce surprize neplăcute

SANDA (rezumînd toată grozăvia): Ai ieșit pe furis cu geamantanul, ca să n-ai „cine știe ce surprize“?...

DINU: E gol, Sanda! Un simplu geamantan. Deschid bin'șor ușa și-l las dincolo de prag. Atîta tot.

SANDA: Atîta tot?!

DINU: Zău, Sanda. Înțelege-mă și tu, măcar o dată. E mai chibzuit așa...

SANDA: N-ai să duci nimic!

DINU: Dar bine, Sanda, nici măcar un geamantan gol?

SANDA: Nimic! (Dă, în glumă, cu piciorul în geamantan, care se deschide, lăsînd să iasă la iveală o mulțime de catrafuse de tot soiul. După câteva clipe de uluială.) Parcă ziceai că e gol!?

DINU: Sanda! Stai să vezi!

SANDA (scurt): Văd! (Apoi.) Mincinosule! Lașule! Egoistule! (Alt ton.) Și, mă rog... astea sînt comorile pe care voiai să le duci mai întîi și-ntîi în noua ta locuință?

DINU: Sanda, am luat, așa, la întîmplare, ce mi-a căzut în mînă...

SANDA: Ia să vedem și noi... Ce-i asta? (Ridică un arc de sîrmă pentru agățat lampa de petrol.)

DINU: Pentru lampă! Un arc...

SANDA: Ce lampă, nfericitule? Îl atîrni de bec sau atîrni becul de el? (Il aruncă; el îl ridică.) Dinule, tu ești nebun! Ce cauți burlanul ăsta aici? (Scoate o bucată de burlan.) Ce, ai de gînd să deschidem un Tehnometal?

DINU: Poate fi de folos...

SANDA: Să-ți iasă fumurile prin el, nu? (Il aruncă departe.) Și blana asta? (Scoate un guler de blană cu părul căzut.)

DINU: Asta, e drept, nu mai e bună de nimic.

SANDA: Dacă zici tu... (O aruncă.) Uite și văturaiul și cleștele de sobă (le scoate din geamantan) cu care o să scormonești cărbunii din calorifer. Bine, omule, unde crezi tu că ne mutăm? În cabana de pe Penteleu?... Să vedem ce mai e pe-ai?... (Ironică.) O, ce delicat din partea ta că te-ai gîndit la asta! (Scoate niște danteluțe, lucruri de mînă.) Danteluțe! Tabletuțe! (Le aruncă.) Uite și cămașa de noapte cu arnici și cu găurele (o desface) în care semeni cu chiaburul care face pe fantoma. (Îi pune cămașa pe umăr.) Dar cu sulurile astea de hirtie albastră ce vrei să faci? La ferestre?! Te-nșeli: perdele, s-au ieftinit! (Le aruncă pe rînd afară.) Unde-i madam Bratu, să-l vadă pe moș Gerilă în dricul verii. I-ai adus jucărele, nu?

DINU: Sanda, te rog!

SANDA (se întoarce spre el și-l fulgeră cu privirea. Apoi, cu alt ton): Aruncă-le! (În timp ce Dinu aruncă lucrurile, ea întoarce geamantanul: cad niște șervețele împăturite.) Astea ce mai sînt?

DINU: De... prins în bucătărie. (Le desface. Au cusături și inscripții colorate.)

SANDA: Ce scrie pe ele?

DINU (citește): „Un desert după mîncare e ca o dulce sărutare“.

SANDA: Ai să vezi tu desert cînd mi-oi vedea eu cocul! Și cealaltă?

DINU (citind): „Bucătăreasa frumoasă face mîncarea gustoasă“.

SANDA (s-a liniștit, ceva chiar a înduioșat-o): Prostuțule! Eu sînt urîtă... Puteai să mă scutești...

DINU (găfind): Păi, n-am scris-o eu...

SANDA (ride cu poftă, apoi, scotocind): Cît o s-o mai ții așa? (Surprinsă.) Asta ce-o mai fi?... Nu cumva e surpriza?

DINU: Pentru tine...

SANDA: O fustă! Oho! Și încă de tergal!

DINU: Să n-o arunci, Sanda.

SANDA : Vezi-ți de treabă. Dar cine
ți-a spus ție de tergal ?

DINU : M-am documentat. La comisia
de femei... la fabrică...

SANDA : La tovarășa de-aseară?!...
Vino să te pup. (*Îl pupă, apoi cu o
sclipire vicleană în ochi.*) Cum se
face că încă nu ne-am certat pen-
tru aragaz ?

DINU (*are și el un zimbet tainic*) :
Dacă n-avem ?!

SANDA : Asta e ! Și-ți pare rău ?

DINU : Știi și eu ? Poate... Dar ție ?

SANDA : Știi că-mi place să gâtesc.

DINU : Tocmai..

SANDA : Dacă n-avem...

DINU (*continuă*) : ...n-avem ! (*Se uită
zimbînd unul la altul.*) Mi-ești dragă,
Sanda.

SANDA (*cu înțeles*) : Ce-s fleacurile
astea, Dinule ? Fiecare lucru la
timpul său... (*Alt ton.*) Și tu mi-ești
drag, tare drag. De doi ani de zile
dragostea mea crește mereu, ca un
pom udat zi de zi. A dat crengi și
s-a împodobit cu flori...

(*Intră Mihai.*)

MIHAI (*surprins de ceea ce vede*) :
Ce-i cu voi ? Ați și început trans-
bordarea ?

SANDA (*în timp ce Dinu tace, jenat*) :
Încă nu: scoatem „reforma“ din casă.

MIHAI (*intuind situația*) : L-ai învățat
disciplină !

SANDA : L-am !

DINU (*găsind un motiv ca să se mîn-
drească*) : Disciplină liber consimțită.
De așa ceva nu-i în stare oricine !

MIHAI : Bravo ție, Dinule ! (*Dinu dă
să ia geamantanul, dar Sanda îl
oprește.*)

SANDA : Îl duc la mine, e mai sigur.
(*Se oprește.*) Spune-mi drept, Dinule :
cîte cauciucuri de motocicletă face
fusta asta ? Sau poate că renunți la...
pompă și la portbagaj ?

DINU : Tu știi că nu mă ating de eco-
nomii !

SANDA : Atunci, din ce... ?

DINU : Să-ți spun un secret : din ore
suplimentare.

SANDA : Parcă ziceai că nu faci ore
suplimentare ?

DINU : Uite că fac !

SANDA : Bine, tovarășe... Se aprobă.
(*Glumind.*) Chiar și pe viitor ! (*Mă-
surînd pe talie haina nouă.*) Mă duc
să-ți încerc... orele suplimentare. (*In-
tră cu geamantanul la ea.*)

DINU (*trezind spre casă, lui Mihai*) :
Adevărul e că am o nevastă straș-
nică, nu ? Îi pregătesc încă o sur-
priză !

MIHAI : Vezi să fie pe măsura ei !

DINU : Pe măsura ei?... Da... sigur !

(*Intră la el.*)

(*Mihai face cîțiva pași, apoi se
așază pe bancă și fumează. Din de-
părtare se aud risete, apoi vocile lui
Matache și madam Bratu cîntînd me-
lodia cunoscută, care se apropie. Mi-
hai se ridică și rămîne atent.
Amețiți amîndoi, intră Matache și
madam Bratu, la braț. Matache ține
într-o mîină o sticlă infundată. Încă
nu-l observă pe Mihai.*)

MADAM BRATU (*cochetînd*) : Unde
mă duci, dom' Matache ?

MATACHE : Acasă.

MADAM BRATU (*privind*) : Aici locu-
iesc eu, în chichineața asta ? Ai gre-
șit adresa...

MATACHE : Voi ai să și se prefacă ma-
ghernița-n palat, peste noapte ? (*Pri-
vind-o cu dispreț și scuturînd-o.*)
Te-am luat ca pe o cucoană și
te-aduc ca pe-o zdreanță... Uite, acolo
e ușa matală.

MADAM BRATU : Zău ? Ia să vedem.
(*Se îndreaptă șovîind spre locuința
ei.*) Și tu, haiducule ? Încotro ?

MATACHE : De data asta, la domi-
ciliu. Ai uitat că mă așteaptă ne-
vasta ?

MADAM BRATU (*cu nostalgie*) : „In
floribus !“ (*Oftează și intră la ea.*)

MATACHE (*descoperindu-l pe Mihai,
care stă pe bancă, cu spatele la el ;
se apropie încet*) : Ce-i, Mihai ? Nici
tu n-ai somn... ? (*Rotîndu-și privirile
pe cer și adulmecînd.*) Fire-ai tu să
fii, noapte, cu stelele tale cu tot, par-
șivă mai ești... (*Așază sticla cu grijă
pe bancă.*) N-ai somn pentru că ești
singur... Dacă ești prost ! (*Mihai tace.*)
Vezi buricul ăla de lucefăr ? Cînd
rămîne numai el pe cer, gata : nici
o femeie nu mai e trează. Atunci po-
posește și neica după ultimul geam...
(*Se așază lîngă Mihai.*) E greu de
unul singur...

MIHAI : Mai singur ești tu.

MATACHE : Eu ? (*Ride.*) Eu sînt flu-
ture de noapte. Dibuiesc florile pe
pipăite, după miros. Azi aici, mîine
în Focșani, ce-am avut și ce-am pier-
dut... (*Scurtă pauză.*) Crezi că dacă
stau la volan, asta se cheamă sin-
guratate ? Aș ! Citeodată mi se în-
tîmplă să ridice brațul gol și cite-o
fetișcană cu basma înflorată... Pri-
cepi ? He, he ! Biștarii ca biștarii
—că l-a mai atins miliția pe neica
și cu amendă — dar plăcerea asta,
culeasă și uitată pe drum, face toate
paralele...

MIHAI : Atunci, ce mai cauți aici ?

MATACHE : Aici ? Asta-i altă poveste.

Neica are piele fină !...

MIHAI : Aha, ai piele fină ! Îți place baia cu duș ; stai sub stropitoare și te cureți de... păcatele drumurilor.

MATACHE : Este ? Pe urmă ieși în balcon și te uiți peste cartier.

MIHAI : Asta-i tot ?

MATACHE : Păi, ce ? E puțin ? O fi. Dar vezi că neica-i ambițios : aici am crescut, aici vreau să domnesc !

MIHAI : Va să zică, de asta ai venit ? ! Vrei să domnești ? Te-ai întors ca să arăți mahalalei cine ești tu, instalat în bloc nou.

MATACHE : Este ?

MIHAI : Ți-ar plăcea să sperii lumea, noaptea, când te-ntorci beat și pus pe scandal !?

MATACHE : O viață are omul !

MIHAI : Să te-aștepte mușterii la scară cu obolu-n mână, ca să-i iei în camion când te-ndrepti spre Moldova.

MATACHE : Ce-i-ar mai plimba neica, cu popasuri vesele, la botul calului !

MIHAI : Știu eu un popas pentru tine, mai vesel ca toate.

MATACHE : La Panciu ? Nu face să te-ntinzi mai mult de cinci minute.

MIHAI : Aici, unde zic eu, ai putea să te-ntinzi și cinci ani !

MATACHE : Unde ? La Odobești ?

MIHAI : Nu. (Pauză.) La Văcărești !

MATACHE : Nu cobii, bre ! (Bate în lemnul băncii.)

MIHAI : Camionul întreprinderii nu-i făcut să-ți umple ție buzunarele.

MATACHE : Dar cine-l spală și-l oblojește ? Nu eu ?

MIHAI (continuă) : Și plăcerile nu se culeg așa, de pe drum.

MATACHE : Ce știi tu...

MIHAI : Matache, tu n-ai nimic sfânt ?

MATACHE : Aiurea !

MIHAI : Și oamenii ? Oamenii n-au nici un preț pentru tine ?

MATACHE : Oamenii, mă ? Fuși de-aici, frate, că n-ai nici un haz. Te-ai uitat tu de-aproape în ochii lor ? Eu m-am uitat. Venea câte unul să mă ia de piept...

MIHAI : ...Bărbatul căruia i-ai luat nevasta, nu ?

MATACHE (continuă) : Mă uitam în el ca-n fintină. Știi ce vedeam ? Mă vedeam pe mine, mă, pe mine. În fiecare ochi, câte-un Matache, uite așa, mic cât un tifirez. Aha, te-am prins ! Va să zică asta sint eu pentru tine ? Na !...

MIHAI : Ce să zic, strașnic soi de om mai ești ! După ce-ți bați joc de sufletul lui, mai ai și inima să-l lovești în față.

MATACHE : Taci, mă Mihai ! Să nu mă uit și-n ochii tăi...

MIHAI : Încearcă.

MATACHE (domolindu-se) : N-am nimic cu tine.

MIHAI : Poate că am eu cu tine. Ascultă, Matache : și eu mă văd mic în ochii tăi : mic și urit, ca sufletul pe care-l porți în pieptul ăsta lat. Dar nu te lovesc cu pumnul în față, nu. Însă îmi pare rău. Credeam că tot o să se aleagă ceva din tine.

MATACHE (cu dispreț) : Eh ! (Apoi, după o scurtă tăcere, ridicându-se.) Mai stai ?

MIHAI (luînd hotărîrea cea mare) : Matache ! Trebuie să vorbim serios !

MATACHE (dispus să facă pe generosul) : Ce-i, bre ? Ai vreun necaz ?

MIHAI : E vorba de tine.

MATACHE (scurt) : Aha, vrei să mă spovedești !? Mai am încă mult de trăit.

MIHAI : Așa cum trăiești tu...

MATACHE (morocânos) : Mă privește !

MIHAI : Și așa cum faci pe alții să trăiască...

MATACHE : Nici asta nu-i treaba ta !

MIHAI : Zău ? !

MATACHE : Între vecini cu pereți subțiri, ca noi, multe se află. Dar una e să tragi cu urechea, și alta e să-ți bagi nasul...

MIHAI : Tot ce faci tu mă privește și pe mine, așa să știi. (După o scurtă pauză.) Crezi că te-ai logodit pe viață cu întreprinderea ?

MATACHE (puțin speriat) : Ce ? Vrei să-mi faci bucată ?

MIHAI : Eu ? Ți-a făcut-o taică-tu când erai mic, că n-a știut cum să te ia.

MATACHE (brusc) : Ce-ai cu tata, mă ?

MIHAI : Beția și goana după câștig ușor...

MATACHE (rămînînd la aceeași idee) : Ce-ai cu tata, mă ?

MIHAI (continuă) : Și plăcerea ta de-a lovi pe toată lumea...

MATACHE : Ce-ai cu tata, mă ?

MIHAI (scurt) : Nimic. Cu tine am ce am !

MATACHE : Ce ai, mă, cu mine ?

MIHAI : Matache, ar fi timpul să se aleagă : ori te faci om, ca toți oamenii, și ești cinstit, ori o să-ți vină foarte greu să trăiești alături de noi.

Beția și scandalurile n-au ce căuta în casa asta nouă.

MATACHE : Dar ce ? E casa ta ?

MIHAI: E casa noastră. Înțelegi? Matache! De mine, mahalaua asta trebuie să fie și pentru tine cartier muncitoresc.

MATACHE (*batjocoritor*): Și, tu... ești responsabilul cu florile?

MIHAI (*cu înțeles*): Și cu buruienile!

MATACHE: Ce? Te crezi mai breaz decât neica? (*Silvia iese și face câțiva pași.*)

MIHAI: Să n-o lungim, Matache. Fă-te om de treabă și poartă-te omeneste cu Silvia.

MATACHE (*iritat*): Ascultă, bre! Să nu te amesteci în viața mea. Ce-ai cu mine? Ce-ai cu Silvia?

MIHAI (*simplic*): O iubesc.

MATACHE (*uluțit*): Ce, mă?

MIHAI: O iubesc pe Silvia. (*Silvia ascultă, nemișcată.*)

MATACHE (*calm*): Fugi de-aici, frate, că n-ai nici un haz!

MIHAI: Da, o iubesc.

MATACHE (*izbucnind din nou*): Tii! Parsivă noapte! (*Se repede la Mihai și-l prinde de piept.*) Mai zi o dată!

MIHAI (*încet, dar ferm*): Ia mina!

MATACHE (*îi dă drumul*): Zi așa: s-a învrednicit și grădina mea de o m'reamsă nouă, de s-au ivit hoții la gard... Numai că... ce-ai găsit, craiule, la ea?

MIHAI: Am găsit... Îmi place s-o văd că se ridică și-nfloreste... Iar pe tine nu te sfătuiesc s-o calci a doua oară cu bocancul!

MATACHE (*privindu-l de sus*): Bine, gorobete, n-ai putut găsi alta, decât tocmai pe Silvia? Asta e sfântă, mă! Pricepi? Se-ntoarce neica din lume, obosit și murdar, e-o floare veștedă la butonieră: vine Silvia, îi șterge haina de praf, ia trandafirul și i-l pune în pahar. (*Silvia, care se află în spatele lor, are un gest de indignare. Amîndoi se-ntorc.*) Aici erai? (*Silvia îl privește lung.*) Du-te-n casă că vin și eu... (*Pauză.*) N-auzi? Spală putina!...

SILVIA (*hotărîtă*): Așteaptă, Matache. Am și eu o vorbă de spus.

MATACHE: Ce vorbă, fă? Șterge-o!

MIHAI: Las-o să vorbească, Matache.

MATACHE: Ce să vorbească? Palavre de muier?

MIHAI (*lui Matache*): Dacă nu-ți place, pleacă. (*Pauză. Silviei*) Spune, Silvia.

MATACHE (*concedînd, depășit*): Fie! Ca să nu zici că neica-i om rău. Dar repede, că ne-apucă dimineața.

SILVIA: Lasă să ne-apuce... o să fie cea din urmă.

MATACHE: Zău? Ți-a picat și ție o vorbă dulce în ureche și ți s-a topit inima, hai?

SILVIA: Ani de zile am așteptat să vorbești cu mine omeneste. Degeaba... Și-acum, cînd o face altul, te doare?

MATACHE (*rizînd*): Pe mine, fă?... Ce să z'c, acătării pereche de porumbei ați fi voi doi!... Și neica!? Pe neica l-ați uitat?

SILVIA (*i se adresează lui Mihai, aproape fără să mai țină seama de Matache*): Mihai, viața mea n-a fost cum trebuie, de la început.

MIHAI: N-a fost. Dar fiecare om își poate așeza altfel viața.

SILVIA: Știu. M-a luat cînd aveam 17 ani...

MATACHE: Ți s-a pornit gura, hai? Am luat-o cu ce avea pe ea. Și-am adus-o aici. I-am fost soț bun, așa, cam vreo șase luni. (*Rîde.*) Păi, ce: e puțin? O fi... Dar vezi că neica avea drumuri lungi...

SILVIA: Mihai, niciodată nu l-am întrebat unde pleacă, de unde vine, ce-a făcut. Niciodată. Avea el grijă să-mi spună...

MATACHE (*mîndru*): Avea neica de-ver: stăpînea domnește și ara plugărește, și de-a lungul și de-a latul. Vremuri grele. Cînd ne-am luat, nu mai era ca-nainte: trebuia cloț subțire ca să poți ciupi ceva...

MIHAI: Cunosc vremurile acelea. Atunci am luat primul steag de frunțas. Frumoase vremuri!

SILVIA: Pentru mine...

MATACHE (*întrerupînd-o*): Și ce! Neica n-a muncit? Dar acum era vorba să trăim, și cît mai bine! Uite-o aici, o vezi? Numa-n rochii de mătase și răsfățuri am ținut-o...

SILVIA: Mi-adeuceai o cîrpă și-o bomboană, și mă scoteai la cinema, ca să chicotească ibovnicele tale pe de lături.

MATACHE: Ce să-ți fac, dacă ești muier?

MIHAI: Ce-i tot dai că-i „mugier“? Tu nu te-ai născut din „mugier“? Ai uitat că ai fost odată firav și neputîncios, că o „mugier“ ți-a spălat scutecele și ți-a băgat mîncarea în gură? Ai uitat. Ți-a crescut pumnul cît oala, și-acum îți încerci puterile cu femeile. Ori crezi că dacă maică-ta a plîns, bătută și umilită, o să fie tot așa pînă la capătul lumii?

MATACHE: Muierea să spele și să aștepte, că neica se-ntoarce! N-am lipsit niciodată mai mult de două luni.

MIHAI : Am văzut cum ten-torci ! Dar
că-i ascultătoare, asta-ți place, nu ?
MATACHE : Așa să fie : ascultătoare !
Că, altfel...

SILVIA : Că, altfel, ce ? (*Tot mai îndirjită.*) Ani de zile ți-am fost credincioasă, Matache. Tu mă băteai și mă umileai, eu te sărutam. M-ai înșelat și te-am așteptat plîngînd.

MATACHE : M-ai așteptat și-ai să mai aștepți ! De-ai-mi ești nevastă.

SILVIA : Ani de zile am trăit ca-n iad, agățată de haina ta. Te-ai întors la mine cînd ai vrut, m-ai chemat unde ți-a plăcut și m-am dus după tine, bucuroasă și curată. Înțelegi ? Dar mi s-au deschis și mie ochii și am văzut că viața nu-i așa cum mi-o faci tu.

MATACHE : O să-ți faci unul ca el altă viață, nu ? Fugi de-aici, că-i vine lui neica să pufnească ! (*Lui Mihai*) Femeia trebuie ținută din scurt, auzi ? Numai așa se nvață cu rînduiala ! Auzi ! Așa nevastă am eu : învățată cu rînduiala !

SILVIA (*indignată*) : Cu care rînduială, Matache ? Cu rînduiala ta ? Asta s-o crezi tu ! M-am dezvățat de asemenea rînduiei ! Păstrează-ți-le !

MATACHE : Ce spui ? !

SILVIA : Da, așa să știi. S-a terminat cu Silvia care venea să te șteargă de praf și să-ți pună trandafiri în pahar. Aia a fost Silvia. Acum nu mai e, fiindcă s-a dezmeticit.

MATACHE : Și, mă rog, cine te-a învățat pe tine să te dezmeticești, așa ?

SILVIA : Cum, cine ?

MATACHE : Sau, pardon !, cine te-a ajutat să-nveți ? ! Nu cumva dumealului ? (*Arată spre Mihai.*)

SILVIA : Nu-nțeleg.

MATACHE : Ba-nțelegi tu, că nu ești proastă. Prost e neica, în schimb ! (*După o pauză.*) Da, măi, s-a prostit neica !

MIHAI : Ce ți s-a năzărit, Matache ?

MATACHE : Zi așa : de-ai-a nu...

MIHAI : Ascultă, Matache !

MATACHE : De-ai-a mi s-a prefăcut trandaliru-n spin...

SILVIA (*speriată de bănuiala absurdă a lui Matache*) : Nu-i adevărat !

MATACHE : Ce nu-i adevărat ? Că-ți face asta ochi dulci ? (*Se-ndreaptă amenințător spre Mihai. Se oprește în fața lui și — însoțindu-se de un gest — schimbă dintr-o dată tonul.*) Și de ce n-ai vorbit, mă, pe față, ca între bărbăți ? (*Ceilalți doi încremenesc.*) Asta te muncea pe tine ?

Voiai să mă-mbeți cu apă rece : „O iubesc“, „să-nflorească“. (*Ride.*) Crezi că ne-ca n-ar fi aprobat ? (*Tranșant.*) S-a făcut, șefule ! Dar să nu te prind a doua oară...

MIHAI (*incet*) : Ticălosule !

SILVIA (*cu oroare*) : Mai bine muream. Ce rușine...

MATACHE : Zi așa : i-a venit și lui ne-ca rîndul... Coarne am semănat, coarne mi-au crescut. Ce e drept, nu-i păcat !

MIHAI (*tare*) : Ticălosule !

MATACHE : Ce, mă ? Te găsiși să-mi faci morală ? Ține-ți gura pînă nu mă supăr. (*Spre Silvia, brutal*) Și tu, hai la neica să te spele de păcate.

SILVIA (*ridicînd o față albă*) : Lasă-mă și du-te !

MATACHE (*urlînd*) : Gura ! (*Cu un fel de miriit.*) Abia acum se-ntoarce neica acasă !...

SILVIA : La mine, nu !

MATACHE (*stăpînindu-se*) : Nu-ntinde coarda, domnișoară. După cîte mi-ai făcut...

SILVIA : Nu mai sînt nevasta ta !

MATACHE (*cu o privire teribilă, dar îndulcindu-și glasul*) : Nu s-a oglindit neica-n ochii ăștia, șoferițo ? Ehe, ce s-a cules, rămîne cules...

SILVIA : Asta s-o crezi tu ! (*Fuge spre locuință.*)

MATACHE : Așa. Grăbește și fii ascultătoare, că o s'ngură dată își dă Matache consimțămîntul... (*Silvia încuie cu zgomot ușa.*) Ce faci acolo ?

SILVIA : Am încuiat cu cheia ! (*Vine spre el.*) Matache, du-te... de la mine.

MATACHE (*repezindu-se spre ea*) : Așa ? Deschide, fă, ușa raiului, că de nu, scot sufletul din tine ! (*O prinde de braț și o smucește spre casă.*)

MIHAI (*dintr-o mișcare e lîngă el*) : Las-o în pace, Matache ! Și eu mai am o vorbă cu tine.

MATACHE (*rămîne o clipă ca străpuns, apoi se-ntoarce. Șuierat*) : Am lăsat-o... (*Cu o expresie cumplită, în timp ce se apropie de Mihai.*) Va să zică, socotești că neica ți-a rămas dator c-o vorbă, hai ? (*Viră mina stîngă în buzunar, apoi, se apropie amenințător de Mihai, cu mina adusă la spate.*)

MIHAI (*îl privește fix, liniștit, apoi brusc, poruncitor*) : Desfă pumnul ! (*Matache, surprins, deschide instinctiv pumnul : are mina goală. Mihai, rîzînd, își aprinde o țigară.*) Măi, Matache, pe mine vrei tu să mă duci ? Eu am fost grănicer, mă. Te știam mai isteț. Șmecherii din astea nu se

prind nici la copii. Ai avut dreptate : „s-a prostit neica“ de-a binelea...

MATACHE (*turbînd de ciudă*): Așa ? Mi-ai luat trandafirul și-acum mă și scuipi în obraz ? Stai așa... (*Se uită în jur, vede sticla pe bancă, face un pas și o ridică, vrînd să-l lovească pe Mihai.*)

SILVIA : Mihai !

SANDA (*iese în fugă din casă*): Silvia ! Ce s-a întîmplat ! (*Spre Dinu*) Dinule ! (*Fuge spre ei.*)

DINU (*țîșnînd pe geam*): Aici sînt !
MADAM BRATU (*apărînd*): Ajutor ! (*Vine repede spre ei.*)

SANDA : Ce țiți așa, madam ?

MADAM BRATU : Țip : ajutor !

SILVIA : Sanda, ce să faci ? (*Între timp, dezarmarea lui Matache s-a terminat. Prințînd cu mîna dreaptă brațul înarmat al lui Matache, Mihai a izbutit să i-l răsucească și să-l doboare la pămînt. Sticla a căzut pe jos.*)

MATACHE (*pe care Mihai îl ține la pămînt*): Dă drumul, bre, că nu ești la zețarie.

MIHAI : Vezi, Matache... ?

DINU : Ce-a vrut să facă ? !

MATACHE : Dă-mi drumul, șefule. Gata : neica se predă. (*Mihai îi dă drumul. Matache rămîne pe jos, frecîndu-și brațul răsucit și căutînd, pe sub gene, să vadă unde a ajuns sticla.*) M-ați avut ! Ce mă faci, fraților, acum, c-o singură mîna ? !

SANDA : Să te înveți minte !

SILVIA (*lui Mihai*) : Te-a lovit ?

MIHAI : Nu, fii liniștită.

MADAM BRATU (*bocîndu-se*): Văleu ! L-au schilodit păgîni !

MATACHE (*căutînd, cu ochii, sticla*): Ce mă faci, fraților, c-o singură... (*A văzut-o ; mișcîndu-se încet, pentru a ajunge la ea.*) C-o singură mîna ? Cu ce mai prinde neica paharul ?

SANDA (*îmbrățișînd-o pe Silvia*): Silvia dragă !

MATACHE (*continuînd manevra*): Cu ce mai strînge neica gagică ?

DINU : Ți-a rămas brațul cu care să muncești. (*Între timp, Matache a apucat, cu dreapta, sticla.*)

SILVIA (*care l-a văzut, peste umărul Sandei*): Mihai !

MATACHE : Ha-ha ! (*Vrea să se ridice, dar Mihai îi pune piciorul pe mîna care apucase sticla. Urlînd.*) Aoleu ! Ia piciorul !... Ia piciorul !

MADAM BRATU : Vai de mine ! I-a rupt-o și pe cealaltă !

SANDA : Bine i-ai făcut, Mihai !

DINU : Hei, Matache, Matache ! Nu faci bine ce faci. (*Matache lasă sticla. Mihai ia piciorul. Matache se ridică.*)

SILVIA (*cu dispreț*): De orice te-aș fi crezut în stare, Matache, dar nu de ce-ai făcut în noaptea asta ! Mi-e silă...

DINU : Nu mai ești bun de nimic. (*Matache rințește, dar se vede că se teme.*) Pleacă, Matache. Pleacă, să-ți mai aduni gîndurile.

MATACHE (*derutat, concesiv*): Plec, dar... (*Pauză.*) Ce-o să mă faci singur ? Să rămînă neica singur ? Singur, în mahalaua asta care tințește... (*Se așază pe bancă ; încearcă să-și ia capul în mîini.*) Aoleu ! Mă doare mîna.

MADAM BRATU (*apropiîndu-se de Matache, care-și freacă brațul*): Sărăcuțul de el ! Să ți-o trag, dom' Matache, că poate n-o fi ruptă de tot !

MATACHE (*găsînd pe cine să se descarce*): Vezi să nu-ți trag eu una, cu astalaltă !

MADAM BRATU (*uluită*): Doamne sfinte ! Cui ? Mie ?

MATACHE : Să nu pui mîna pe mine, momie, că te bag în mormînt !

MADAM BRATU (*ridicînd ochii și mîinile la cer*): Doamne, Dumnezeule ! (*Se duce, jignită, la ea.*)

MATACHE (*ridicîndu-se deodată, îi privește pe rînd și bravează, dar fără aplomb*): Așa ? Bine ! Bun vecin v-a fost neica..., bun... „amic“ o să vă fie ! (*Silviei*) Tu, deocamdată, mută-te sănătoasă. Pe urmă, mai vorbim noi, o să ne mai întîlnim noi, floare de sulfînă ! (*Pleacă încet, legănîndu-se. Încearcă să-și fluiere melodia, dar scoate un sunet jalnic.*) Fire-ai tu să fi de noapte parșivă !... O să mai auziți voi claxonul lui neica !

DINU : Mai bine bagă-ți mințile-n cap. Ar fi timpul să te mai schimbi.

MIHAI : Gîndește-te, Matache, la noaptea asta. Poate că ți-o fi de învățătură.

MATACHE : Bine... tovarășe... responsabil cu florile... Mai vorbim noi... Pînă atunci... Să fim iubiți !

SILVIA : Matache ! (*Matache se oprește și se-ntoarce.*) Nimic... Mai bine așa... Îți doresc să te faci om ! (*Matache nu răspunde. Iese încet, fluierînd.*)

SANDA (*mai sceptică*): Nu se face așa om, niciodată ! Să nu-ți pară rău, Silvia !

SILVIA : Nu-mi pare rău. Dar mi-a fost rușine...

DINU : Gata ! Bine că-i bine... La treabă ! Uite-acuși încep să se arate zorile ! (Se îndreaptă spre locuința lui.)

MIHAI : Acum te-apuci să lucrezi ? (Dinspre grădină se aude un claxon și apoi duduțul motorului, care se îndepărtează. Toți ascultă.)

SANDA : A plecat... Așa... (Dinu intră la el. Sanda se uită în urma lui, apoi, celorlalți doi, care n-o prea ascultă.) L-ați văzut ? Mereu grăbit să intre-n birlog. Nu știu ce clocește. Dar nici eu n-am stat degeaba. Să vă spun ce surpriză i-am pregătit...

MIHAI (Silviei) : Te simți mai ușoară... ? (Silvia nu răspunde.)

SANDA : Hei, mă ascultați sau ba ? Două cuvinte și vă las...

MIHAI : Spune-le !

SANDA (conspirativ) : De un an de zile, eu și cu Dinu depunem la C.E.C. (Precizînd.) Fiecare pe carnetul lui ! (Rîde.) Sîntem în întrecere ! Nici nu știți cu câtă rîvnă își strînge Dinu, banii de motocicletă !

MIHAI : Ba știm... Și... ?

SANDA : Să vă spun : acum o săptămîină m-am dus frumușel la agenție, am scos o parte din bani și-am cumpărat... Silvia, ghici ce !

SILVIA : Nu știu...

SANDA : Nu ghicești ? Mihai, tu ce crezi ? (Mihai ridică din umeri.) Nu ghiciți ! (Ușor dezumflată.) Am luat un aragaz ! (Animîndu-se.) Un aragaz cu patru ochiuri și două cuptoare, complet emailat și blindat. O splendoare ! (Văzînd că n-a impresionat pe nimeni, termină repede ce are de spus.) Dinu nu știe nimic ! Nici nu bănuiește măcar că așa fi în stare să mă ating de economii. Asta e surpriza mea. Să nu mă trădați. (Deoarece nimeni nu protestează și deoarece își dă seama că e de prisos, intră la ea în casă.)

MIHAI (Silviei) : Ce zici de zorile astea care se arată ? Parcă învață acum pentru prima oară să lumineze !

SILVIA : Cînd eram copil, mă duceam uneori, vara, la țară, la bunici, și dormeam afară în fin ! Pe la ceasul ăsta, ne trezeau roua și cocoșii. Mă uitam, somnoroasă, printre gene, cum se alege umbra copacilor sub primele raze de soare. Era ca acum : un pic de răcoare și zarea din ce în ce mai îmbujorată... Îți place la țară ?

MIHAI : Nu știu... M-am născut la oraș și întotdeauna am fost atras de el. La început, de orașul copilăriei, care mă amețea și mă înspăi-

mînta cu zgomotele și luminile lui. Apoi, de uriașul ăsta, cu pași de beton, care acum, uite : a venit la noi... Am stat aici o mină de oameni, ca un roi pripășit într-o scorbură de copac. De astăzi, intrăm și noi în stup.

SILVIA (în timp ce o rază izbește fațada blocului) : Uite, prima rază de soare... Cînd mă gîndesc că, de mîine, în fiecare zi, raza asta o să pătrundă pe fereastra mea, acolo sus... Ce minunat e să te caute soarele într-o casă nouă și curată !

MIHAI : Și să-ți găsească zîmbetul... E ca și cum visurile de peste noapte s-ar întrupa aieva, dintr-o dată.

SILVIA (arătînd soarele) : Ce frumos răsare ! Și ce repede se înalță !

MIHAI : Ca orul care știe că e așteptat. (Glumînd.) De cînd e în întrecere cu sputnicii, nu mai vrea să-n-tîrzie.

SILVIA (zîmbînd) : Nu te știam așa glumeț.

MIHAI : Mi se-ntîmplă și mie cîteodată !

SILVIA (serioasă) : În schimb, eu am cam uitat să rîd.

MIHAI : Ai să te obișnuiești din nou.

SILVIA : Crezi că am să pot ?

MIHAI (repede) : Sînt sigur ! (Apoi, exprimînd într-o formă veselă un legămint profund serios.) În numele întregului bloc, îmi iau angajamentul să te fac să rîzi în fiecare zi... (Pauză.)

SILVIA : Știi că n-am fost încă în bloc ? Am auzit că la parter o să se deschidă un cinema fotograf.

MIHAI : Da. Ce forțofat are să fie pe-aici : becuri cu neon, reclame care se-aprind și se sting. O să-l zărim de sus pe Scatiu cum intră să vadă „Nu vreau să mă-nsor“...

SILVIA : Iar Dinu are să stropască florile din fereastră și...

MIHAI : ...Și are să fie oprit de zece ori cînd s-o-ntoarce de la lucru : „N-aveți un bilet în plus ?“ „Ce bilet, tovarășe — o să zică Dinu — mă duc acasă : stau aici, la etajul cinci...“

SILVIA : Și Sanda ?

MIHAI : Sanda ?... Sanda o să scoată capul pe geam : „Hai odată, Dinule, că a început programul la televizor...“ sau „Dinule, imediat să fii sus, să scoți baia copilului...“ Fiindcă, o să aibă, bineînțeles, și un copil...

SILVIA : Care o să semene cu Dinu și o să meșterească toată ziua prin casă, reparînd ușile și robinetele.

(Pauză.) Mă duc. Îți mulțumesc pentru... angajamentul luat.

SANDA (de la fereastră): Silvia, să-ți pui rochia albă!

SILVIA (cochetă): Crezi că-mi stă bine?

SANDA: Sută la sută! (Dispare.)

SILVIA: Bine, o pun. (Intră la ea, după ce a aruncat o privire recunoscătoare spre Mihai.)

PIONIERUL (ciufulit și încă adormit, deschizând fereastra): Nene, nene, care ești acolo, cât o fi ceasul?

MIHAI: Culcă-te: e încă devreme. (Pionierul dispare.) Ești gata, Sanda?

SANDA (de la fereastră): Da' de unde: Nu-mi găesc acele de păr.

MIHAI: Să nu-l trezesc pe Dinu?

SANDA: Crezi că doarme? Ți-ai găsit! Sint convinsă că ne pregătește o bombă... (In aceeași clipă, o explozie puternică se aude din camera lui Dinu și-i adună pe toți în scenă, speriați.)

SANDA (iese tipind): Ah! Ce-i asta?

SILVIA (din prag): Mihai, ce s-a întâmplat?

MIHAI (uimit): La Dinu... a explodat ceva!

SANDA (repezindu-se într-acolo): Dinule! Ce-ai făcut, Dinule!?

MIHAI: Ce-o mai fi făcut nebunul ăsta?

SILVIA: Mihai, fii cu băgare de seamă!

PIONIERUL (apărind ciufulit din odaia lui Mihai): A venit nea Matache?

(Dinu iese brusc de la el, negru de funingine de sus pînă jos, cu sprințele arse, cu părul vilvoi; în mîna ține un ochi de mașină de gătit — tip vechi — cu lemne.)

PIONIERUL (încă somnoros): Cine-i harapul ăsta?

SANDA (cu jumătate de glas, speriată, totuși calmă): Dinule, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

DINU (dezolat): Am făcut-o de oaie! S-a dus surpriza, Sanda... adevărata surpriză...

SANDA: Ce surpriză?

DINU (același joc): A explodat aragazul nostru!

SANDA (tipind, crezînd că e vorba de al ei): Aragazul? Nu se poate! (Din două sărituri e pe pragul ei, aruncă o privire rapidă înăuntru și revine cu o expresie năucă.) Ce aragaz?

MIHAI: Zi-i odată, omule, ce ne fierbi așa, fără apă?

DINU (din ce în ce mai dezolat): Îmi pare rău, Sanda. Munca mea de-o săptămînă...

SANDA (străfulgerată de o idee): Dinule, nu cumva te-ai atins de economii, ca să iei aragaz?

DINU: De economii? Dar ce, sint nebun?!

SANDA: Atunci?

DINU: Am vrut să transform vechea mea sobă de gătit.

SANDA: Ce?

DINU: Da... I-am pus o butelie de aragaz.

SANDA: Cum?

DINU: Și adineaori, cînd am vrut s-o încerc...

SANDA: Ce-ai vrut să faci?

DINU: Ce să fac? Nimic. M-am apropiat cu chibritul aprins și (ridică din umeri) deodată, totul s-a făcut praf. (Arătînd necăjit inelul de tuci din mîna.) Doar atîta a mai rămas...

SANDA (cu umor, ușurată): Dinule! Mai ai multe vechituri? Încă n-ai terminat cu zestrea bunicii?

DINU: Sanda, crede-mă că... (Mihai izbucnește în ris. Sanda și Pionierul încep să ridă și ei.)

PIONIERUL: Încă un eșec la Cape Canaveral!

SANDA: Dinule, vino să-ți arăt și eu surpriza mea. (Il ia de mîna și-l duce în locuința ei.)

SILVIA (cu umor, lui Mihai): Ei, acum să-l vîd pe Dinu!

SANDA (dînăuntru, după ce a intrat cu Dinu în odaia ei): Ei, ce zici? Pe asta nu vrei s-o transformi?

SILVIA (care s-a dus după ei pînă în prag, întorcîndu-se cu fața spre scenă, izbucnește într-un ris curat și sonor): Asta mi-a plăcut!

MIHAI: Ce-i, Silvia?

PIONIERUL: Tanti Silvia rîde! Tanti Silvia rîde!

SILVIA: Cum să nu rîd? Dinu a leșinat!

DINU (ieșînd năucit): Bine, măi, voi știți de toate astea și să nu-mi spuneți nimic?! (Ceilalți rîd. Mișcat de veselia generală, Pionierul are ochii umezi de lacrimi.)

SANDA: Ce-i cu tine, Scatiule? De ce plîngi?

PIONIERUL: Așa sint eu, sentimental... (Silvia se repede la el și-l îmbrățișează, apoi intră la ea.)

MADAM BRATU (iese din casă, în capot, cu părul pe moațe și, privind cu ochii holbați și cu gura căscată spre locuința ei, își face cruce): Doamne, Dumnezeuule, scapă-mă de cel viclean și de arătări care nu sint cu putință! (Inchide ochii și-i deschide iar, uluită.)

SANDA : Ia uitați-vă : fantoma trecutului !

MIHAI : Ce-i, madam Bratu ?

MADAM BRATU : Cum ? Nu s-a dărîmat ?

PIONIERUL : Ce să se dărîme ? Soba de gătit ? Gata : s-a terminat cu ea !

MIHAI : Ce să se dărîme, madam ?

MADAM BRATU : Casa... chichineața cea veche... (*Alt ton.*) Nu-i adevărat ! (*Inchide din nou ochii.*) Cum ? E tot așa cum a fost ? A rămas întreagă ?

PIONIERUL : Ați visat, madam Bratu !

MADAM BRATU : Am visat ? L-am văzut pe Matache cum s-a băgat cu camionul în ea, și gata, a dărîmat-o... Am auzit cum se prăbușește !...

MIHAI : Încă nu, madam Bratu. Dar nici mult nu mai are ! (*Ceialți rid.*)

MADAM BRATU (*continuînd*) : Și Matache... a rămas sub moloz...

SANDA : Nu era Matache, madam : era Dinu. Uite cum a ieșit de sub dărîmături.

DINU (*spre madam Bratu, luînd o înfățișare teribilă*) : Cu-cu ! Cu-cu !

MADAM BRATU (*descoperindu-l pe Dinu, se sperie și fuge în casă, făcîndu-și cruce*) : Asta numai de la necuratul poate veni ! (*Ceialți rid.*)

MIHAI : Ei, și-acum, ajunge ! Echiparea pentru inaugurare ! (*Sanda și Dinu intră în locuințele respective.*)

SILVIA (*apărînd în prag, în rochia ei albă*) : Eu sînt gata !

PIONIERUL (*contrariat*) : Nene Mihai, mie de ce nu mi-ai spus să mă îmbrac mai repede ? Uite cum arăt !

MIHAI : Tu mai ai timp. Du-te și mai trage un pui de somn.

PIONIERUL : Vrei să-ntîrzi de la inaugurare ?

SANDA (*de la geam*) : Ce-ți pasă ! Asta nu e pentru tine. Asta-i pentru tanti Silvia și nenea Mihai, pentru

mămica ta, pentru mine și nenea Dinu...

PIONIERUL : Dar ce ? Eu nu stau la etajul cinci ? Uite-acolo !

MIHAI : Nu te lăsa, Pionierule ! Să știi, însă, că balconul ăsta e prea jos pentru tine. Locul tău e sus, pe terasă. Și abia cînd o să se lase acolo primul elicopter, abia atunci o să fie o inaugurare pe măsura ta. (*Îl sîrută.*) Și-acum, ajunge. Stimați concetățeni și vecini : se apropie ceasul. Începem transbordarea ! Dinule, îți dăm întîietate !

DINU (*de la geam*) : După dumneavoastră ! Eu... mai am de adunat cîte ceva !...

(*Rînd pe rînd, ies Sanda, Silvia, Mihai, Dinu, Pionierul : fiecare poartă cu sine cele dintîi obiecte pe care le va duce în noua locuință. Dinu iese plin de boarfe și bagaje, pe care le cară pînă în dreptul cișmelei, unde le aruncă. Toți l-au privit mirați, apoi au scos un „Aaaaa !“.*)

SILVIA (*văzînd că Mihai face cu greu față unor pachete cu cărți*) : Îmi dai voie să-ți ajut ?

MIHAI (*la întrebarea lui din actul I, Mihai răspunde cu riposta ei*) : Nu trebuie... Nu te obosi... (*Dar îi dă un pachet.*)

(*În lucrurile lăsate de Dinu, fiecare — în trecere — agață cîte un obiect de cișmea. Pînă la urmă, aceasta rămîne ca o momîie : Silvia i-a pus o tîngire în „cap“, Dinu însuși i-a legat o cîrpă la „gît“, într-o „mîină“ ține o mătură veche, iar în cealaltă, o găleată. Pionierul se retrage cîțiva pași și privește cișmeaua astfel împoțonată. Spre ceialți, care s-au aliniat în șir indian, în direcția blocului.*)

PIONIERUL : Priviți : parc-ar fi madam Bratu ! (*Madam Bratu se arată curioasă la geam*)... Să-i spunem adio ! (*Explozie generală de veselie.*)